

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΑΘΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΕΘΟΥ

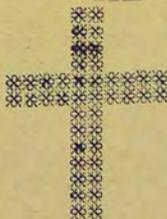
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ψαλλομένη τῇ 25 Νοεμβρίου

Ἐρρανίσθημεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν μετὰ τοῦ ἐκτετα-
μένου Βίου τῆς Ἁγίας τοῦ Ὁρους Σινᾶ, τυπωθεῖσαν
ἐν Βενετία τὸ 1778. Ἐμαρτύρησεν τὸ 304.

Δαπάναις τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ
Ἱερομνήμονος καὶ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.
Θαυμαστός Κύριος ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ.
Δίκαιος Κύριος. Καὶ δίκαιαι αἰτίσεις Αὐτοῦ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1917

Ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνη

ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ. 25

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ καὶ τὸν προοιμακὸν Ψαλμὸν, τό :
Μακάριος Ἀνὴρ, τό : α΄. Ἀντίφωνον. Εἰς τό : Κύριε ἐκέ-
κραξα, ἰστώμεν στιχ. η΄. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ἑορ-
τῆς, δ΄, καὶ τῆς Ἁγίας, δ΄, τῆς Ἑορτῆς, ἦχος α΄.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἡμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυ-
ρίῳ ᾄδοντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκητὴν,
τὴν ἐμψυχον Κιβωτὸν, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρή-
σασαν, προσφέρεται γὰρ Θεῷ, ὑπερφωῶς τῇ σαρκὶ νηπιάζουσα,
καὶ Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραίνόμενος ταύτην,
ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.
Δίς.

Σ ἡμερον Ναὸς ὁ ἐμψυχος, τῆς Ἁγίας Δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν, Εὐλογημένη Ἀγνή, προσφέρεται
τῷ Ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἅγια, καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ,
Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, τῷ Πνεύματι, καὶ Παρθενικαὶ χορεῖται, τῷ
Κυρίῳ ᾄδουσι, ψαλμικῶς μελωδοῦσαι, καὶ τιμῶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Σ ὁ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, Ἀποστόλων Δόξα, καὶ Μαρτύρων
καύχημα, καὶ πάντων τῶν γηγενῶν ἡ ἀνακαίνισις, Παρθένε
Μήτηρ Θεοῦ, διὰ γὰρ σοῦ τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν διὸ τιμῶμεν τὴν
σὴν, ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Κυρίου προέλευσιν, καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάν-
τες, ψαλμικῶς τὸ χαῖρέ σοι, τῇ Πανσέμνῃ βοῶμεν, τῇ πρεσβεῖα
σου σωζόμενοι.

Ἔτερα Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας, ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Σ ἡμερον τέρπεται Πόλις, ἡ Ἀλεξάνδρεια. Τὰ σπάργανά σου
Μάρτυς, ἐν τῷ Θεῷ Ναῷ σου, κατέχουσα προφρόνως διὸ
καὶ ἡμεῖς, εὐσεβῶς ἑορτάζομεν, Αἰκατερίνα τὴν μνήμην σου τὴν
σεπτὴν, ὑπερέχου τῶν τιμώντων σε.

Αικατερίνης τὴν μνήμην, νῦν εορτάσωμεν αὐτὴ γὰρ ὄντως πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς δυνάμεις, καὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, καθελε στερρῶς, καὶ Ρητόρων τὴν ἐνστασιν. ἀλλὰ δεήσῃ ταύτης, βῦσαι ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐκ τῶν αἰρέσεων.

Χαίροις πανένδοξε Μάρτυς, Αἰκατερίνα σεμνή· τὸ γὰρ Σίναιον Ὅρος, ἐν ᾧ εἶδε τὴν βάτον, Μωσῆς μὴ φλεγομένην, ἐν τούτῳ Χριστὸς, τὸ θεάρεστον σκῆνός σου, νῦν μεταθεῖς σε φυλάττει ἕως καιροῦ, τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ.

Δόξα τῆς Ἁγίας. Ἦχος β΄.

Χαρμονικῶς τῇ πανηγύρει, τῆς Θεοσόφου Μάρτυρος Αἰκατερίνης, συνδράμωμεν ὡ φιλομάρτυρες, καὶ ταύτην τοῖς ἐπαίνοις ὡς ἄνθει καταστήσωμεν, χαίροις βοῶντες αὐτῇ, ἢ τῶν φληνάφων Ρητόρων, τὴν θραυστομίαν ἐλέγξασα, ὡς ἀπαιδευσίας ἀνάπλειον, καὶ τούτους πρὸς πίστιν θεῖαν χειραγωγήσασα· χαίροις, ἢ τὸ σῶμα πολυπλόκοις βασάνοις ἐκδοῦσα, δι' ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ σου, καὶ μὴ καταβληθεῖσα ὡς ἄκμων ἀνάλωτος, χαίροις, ἢ ταῖς ἄνω μοναῖς, ἀντάξια τῶν πόνων εἰσοικηθεῖσα, καὶ Δόξης αἰωνίου κατατρυφήσασα, ἣς ἐπιέμενοι οἱ ὑμνοῦδοί σου, τῆς ἐλπίδος μὴ ἐκπέσωμεν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα Πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν Ναφὶ Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν, τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικήτηριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ἔλων, Παρθένοι λαμπαδηφοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς Ἀειπαρθένου τιμῶσαι τὴν σεβάσιμον πρόδον. Μητέρες λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ εὐνομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον ἅπαντες οὖν χαρμονικῶς τὸ χαιρετήσῃ τῷ Ἀγγέλῳ ἐκδοήσωμεν τῇ Κεχαριτωμένη, τῇ ζεῖ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐταῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς Μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνήτε· ἐγὼ εἶμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶ.

ζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἔην ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἶμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Ὅβτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀπ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὼν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν Ἔθνη, καὶ κρατήσουσι Λαῶν, καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ἐπλοποιήσει τὴν Κτίσιν, εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ ὠριθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα. Ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην, εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ, πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτοὺς. Καὶ ἐρημόσονται πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικαστὰι περάτων Γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρατησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Διτὴν. Ἦχος β'.

Ως ἀλάστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας τῷ σῶ Νυμφίῳ Χριστῷ, Αἰκατερίνα ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δὲ εἰληφας στέφος ἀφάρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε· ἔθεν καὶ τῶν Ρητόρων, τὴν θραυστομίαν ἀπήμβλυνας, καὶ τούτους πρὸς Θεογονωσίαν ἐπανήγαγες, καὶ τὸν τῆς μαρτυρίας στέφανον ἐκομίσαντο σὺν Βασιλίῳ τῷ σοφῷ διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος α'.

Πνευματικὴν χορείαν συγκροτήσωμεν τὰ πλήθη τῶν Ὀρθοδόξων· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Μάρτυρος Αἰκατερίνης· αὕτη γὰρ τὴν τοῦ θήλεως φύσιν εἰς ἀρρενότητα μεταβαλοῦσα, ὡς Ἰουδίθ ἠνδρίσατο κατὰ τοῦ Ὀλεφέρνου· διὸ καὶ ἐν τῷ σταδίῳ πάσχουσα ἔλεγε· σὲ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ τὸ σῶμά μου διὰ σὲ τοῖς ἀνόμοις παρέδωκα· ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν, καὶ θεάσομαι τὴν δόξαν σου φιλόνηρωπε.

Ἦχος α'.

Τὰ λαμπρὰ καὶ θεῖα σου ἄθλα, πᾶσαν γλῶσσαν πρὸς αἰνεσίαν ἤγειρεν Ἄγγελων καὶ ἀνθρώπων· οἱ γὰρ Ἄγγελοι ὄρωντες ἐν οὐρανῷ τὸν Νυμφίον σου Χριστόν, τὴν καθαρωτάτην σου ψυχὴν ταῖς χορείαις αὐτῶν συναριθμοῦντα, καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ πολυάθλον καὶ καρτερικόν σου σῶμα κοινὸν ἰατρειὸν ἔχοντες, κοινὴν χορείαν συστηράμενοι ἀγάλλονται, καὶ πανηγυρίζουσιν εὐφημοῦντές σε, ὡς τὴν πλάνην πᾶσαν τοῦ ἔχθρου ἐκνίκησασαν, καὶ πρεσβεύουσαν ἐν Οὐρανῶις Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος α'.

Τῷ θεῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ πυρπολουμένη Μάρτυς πολυάθλε, τὰς τῶν ἀνόμων βασιάνους εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο, ἀλλὰ τὸν λογισμὸν σου τοῖς Οὐρανῶις κάλλεσι προσηλώσασα, ἐσπευδες φθάσαι πρὸς τὰ ποθούμενα· διὸ καὶ ὁ τροφοδότης Χριστὸς δεξάμενος τὸ Παρθενικόν σου καὶ καθαρώτατον Πνεῦμα, ἐν σκηναῖς Οὐρανῶις εἰσφύλαξεν, ἔνθα νῦν παρισταμένη τῷ Παμβασιλεῖ καὶ Θεῷ, πρέσβευε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ Νυμφίος σου Χριστὸς, Οὐρανῶν τὰς πύλας ἀνοίξας· εἰς παστάδα ἀκήρατον δέχεται σε καλλιπάρθενε, καὶ Βασιλείας συμμετόχον δεικνυσιν, ὡς συγκοινωνὸν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ᾧ νῦν παρισταμένη, μὴ ἐπιλάθου ἡμῶν, τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος α'.

Τῇ ἐλπίδι τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, νευρομένη Αἰκατερίνα παμμάκαριστε, καὶ τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ πίστει περιφραχθεῖσα, καὶ τῇ δυνάμει Χριστοῦ ρωννυμένη ἀήττητε, εἰδώλων τὴν πλάνην ἐμείωσας, καὶ Βασιλίῳ πρόξενος τῶν Οὐρανῶν θαλάμων γεγέννησαι μεθ' ἧς τῷ Χριστῷ παρισταμένη, πρέσβευε δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσι σε, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔαρ πανευφρόσυνον ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἢ πάνσεπτος πανήγυρις τῆς Ἀθληφόρου, λαμπρῶν οὐσῶν τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας, καὶ τοῖς θαύμασιν ὡς ἄνθεσι, τοῖς πιστοῦς εὐωδιάζουσα· ζεῦτε σὺν ἅπαντες εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμῶ μνήμῃ τῆς Μάρτυρος, καὶ τοῖς ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων ταύτην καταστήσωμεν, οὕτω βοῶντες· χαίροις Αἰκατερίνα καλλιπάρθενε Κόρη· χαίρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ· χαίροις ἢ τῶν Ρητόρων τὰ ἀπύλωτα στόματα, ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθύας, καὶ τὴν ἄνοιαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον βασιλέως δυσσεβοῦς ἐλέγξασα, καὶ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Επέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἑορτὴ πανσεβάσμιος· σήμερον γὰρ ἢ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνωσα, ἐν ναφῷ ἀγίῳ προσάγεται, καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ Πρέσβυς, ὁ ἡγέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως· ἤγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν Ναφῷ Ἁγίῳ ὡς Ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατόικησιν τοῦ Παντάνακτος· εὐφρανέσθω Ἰωακείμ ὁ Προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιέσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν, τὴν Ἄμωλον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε, Παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε, ὅτι ἠνέφξεν ἡμῖν τῶν Οὐρανῶν Βασιλείαν, ἢ προορισθεῖσα Παντάνασσα, χαίρετε Λαοὶ καὶ ἀγαλλιέσθω.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαὶ παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας. Ἦχος δ'.

Ἦχος δ'.

Μνήμην τὴν πανίερην, Αἰκατερίνα Πανεύφημε, τῆς σεπτῆς σου ἀθλήσεως, τελουμένης δοξάζομεν, ἐν φωναῖς ἀπαύστοις, τὸν δεδωρημένον, ὑπομονὴν σοὶ κρατερὰν, καὶ νικηφόρον σε ἀναδείξαντα, καὶ λόγον χορηγήσαντα, καταπτοῦντα τοὺς Ρήτορας, Ἰησοῦν τὸν Φιλάνθρωπον, καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Ἐπομνύων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Μάρτυς ἐθελοούσις, Αἰκατερίνα Πανένδοξε, καθωράθης τὸν Τύραννον, εὐτόνως ἐλέγξασα, καὶ δεινὴν μανίαν, τῆς πολυθείας, Θεογνωσίας φωτισμῷ, καταβαλοῦσα, καὶ θεία χάριτι ἐντεῦθεν καὶ ὡς Μάρτυρα, καὶ Παρθένον πανάμωμον, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, Αἰκατερίνα Πανένδοξε, ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, ἐδέξω καθάρασα, σεαυτὴν προθύμως, διὰ πολιτείας, καὶ λογισμῷ καρτερικῷ, τὴν τῶν Τυράννων ὄφρην κατέπαυσας, ἐν κάλλει τῆ τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν ὠραιότητα, Θεοφρόνως ἀντέθεικας, ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα, τῆς Ἁγίας. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῷ τοῦ Νυμφίου σου ἔρωτι, τετρωμένη Αἰκατερίνα Σεμνή, Παρθενομάρτυς καὶ Πάνσοφς, πᾶσαν κοσμικὴν προσπάθειαν, προθύμως κατέλιπες, καὶ τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, σφραγισαμένη ἑαυτήν, τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην πανσόφως διήλεγξας· καὶ Ρητόρως ἐπαυσας, τὸς ληρώδεις ἐνστάσεις, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα λαμπρῶν πᾶσι κηρύξασα· ἔθεν καὶ στέφει Οὐρανίῳ ἀναδησαμένη τὴν κεφαλὴν, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὡς ἀγνή Περιστερά, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ τῆ πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε Θεόνομυε Δέσποινα, παρεγένου ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὡς Ἑγιασμένη, τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν Πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι· τὰ Οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὄρωντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνώσαν· διὸ Ἄσπιλε Ἀμόλυντε, ἡ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἁγίας. Ἦχος πλ. δ'. Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Σήμερον τῆς εὐδοκίας.

Δόξα, Ἀπολυτικίον. Ἦχος πλ. Α'.

Τὴν πανεύφημον Νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τὴν θείαν καὶ Πολιοῦχον Σινᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν· οὕτως ἐφίμωσε λαμπρῶς τοὺς κομφοὺς τῶν ἀσεβῶν τοῦ Πνεύματος, τῆ δυνάμει καὶ νῦν ὡς Μάρτυς στεφθεῖσα, αἰτεῖται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος Δ'.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἢ προκήρυξις· ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανώς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὕτη καὶ ἡμεῖς μεγαλοφῶνως βοήσωμεν, Χαίρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἢ ἐκπλήρωσις.

Καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων.

Ἐν δὲ τῷ Ὁρθρῳ μετὰ τὴν: α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἁγίας. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Μολοῦσα εὐθαρσῶς, πρὸς ἀγῶνας Τρισμάκαρ, ἀνδρείως τὸν Χριστὸν, ὠμολόγησας Μάρτυς, καὶ τύραννον ἤλεγξας, δυσσεβῆ καὶ παράφρονα, καὶ κατήσχυνας, Ρητορευόντων τὰ στίφη, καὶ ἀνέδραμες, εἰς Οὐρανίους σκηνώσεις, διὸ σε δοξάζομεν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, Ἰερῷ ἐν Ἁγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ Τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας, ταύτην ἅπαντες, ὡς τὸ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Η Παρθένος καὶ σεμνή, Αἰκατερίνα ἡ σοφὴ, τῆ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ ἐπιρρωθεῖσα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσέρχεται ἐν σταδίῳ, καὶ Τύραννον ὠμὸν καταβαλοῦσα στερρῶς, καὶ πᾶσαν τὴν πληθὺν τῶν δυσσεβοῦντων ἐχθρῶν, μετ' εὐφροσύνης ἐψαλλον, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ, Χριστὲ βοῶσα, Σωτὴρ καὶ Ρῦστα, σὺ οὖν δέξαι τὸ Πνεῦμά μου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Η Ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀκηλίδωτος Παστάς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτοκος Μαριάμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παρὰ δόξως, ἦν Ἄγγελοι Θεοῦ, δορυφοροῦσι πιστῶς, καὶ πάντες οἱ πιστοί, μακαριοῦσιν ἀεὶ, καὶ εὐχαρίστως ψάλλουσι, ταύτη ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ, ἡμῶν ἡ Δόξα, καὶ Σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος, πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Αλεξανδρέων ἡ λαμπρά καὶ Θεία Πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Σεμνῇ πανηγυρίζει, καὶ γεραίρει τοὺς ἄθλους σου Αἰκατερίνα, οὗς ἐτλης γενναιοφρόνως ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ μέγα βρενθουμένη σοὶ ἐκδοῖ, ὦ Παρθένε πολυάθλε, εἰς Οὐρανίους νῦν σκηνάς, ἀγάλλου τε καὶ χόρευε, χαίρε Μάρτυς πανθαύμαστε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Αγαλλιᾶσθω ὁ Δαβὶδ ὁ Ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι Γόνος Ἅγιος ἐξ αὐτῶν προήλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος Θεία λαμπάς, καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῷ, ἣν καὶ βλέπων εὐλόγησεν ὁ Βαραχίου υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκράυγαζε, χαίρε θαῦμα παγκόσμιον.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό, α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου.

Προκείμενον, ἦχος, δ'. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἅγίοις αὐτοῦ. Στίχ. Τοῖς Ἅγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθανυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δέκα Παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς Λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ αἱ πέντε μωραὶ αἵτινες μωραὶ, λαβοῦσαι τὰς Λαμπάδας αὐτῶν, οὐκ ἔλαβον μετ' ἑαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν Λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ Νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθειδον, Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ Παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς Λαμπάδας αὐτῶν, αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ Λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἄπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι· Μήποτε οὐκ ἀρκέση ἡμῖν καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἄπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ Νυμφίος, καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ Παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοίξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ἧ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Καὶ ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου πρεσβείας Ἐλεήμων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείας Ἐλεήμων.

Ἦχος β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ ιδιόμελον τῆς Ἀγίας.

Βλον αὐλον ἐξησηχημένη, βῆμα ἄθεον καταλαβοῦσα, ἔστις τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνῇ, ἀνηφοροῦσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, καὶ τὸ θεῖον σθένος ἐνδεδυμένη, δόγμα Τυράννου κατεμυκτήρισας, καὶ Ρητόρων ἐπαυσας, τὰς φληνάφους ῥήσεις Πολυάθλε.

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'.

Ωδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται.

Συνδράμωμεν σήμερον, τῇ Θεοτόκῃ, τιμῶντες ἐν ἄσμασι, καὶ πανηγυρίσωμεν, πνευματικὴν ἑορτὴν, ἐν τῷ Ναῷ γὰρ τῷ Θεῷ, δῶρον προσφέρεται.

Ωδαὶς ἀνυμνήσωμεν, τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐνδοξον Πρόδοον, τῷ Ναῷ γὰρ σήμερον, ὡς καὶ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται προφητικῶς, δῶρον πολύτιμον.

Η Ἄννα ἡ ἄμεμπτος, ἡγαλλιᾶτο, ὡς δῶρον πολύτιμον, τῷ Θεῷ προσφέρουσα, ἐν τῷ Ναῷ μητρικῶς, Ἰωακείμ δὲ σὺν αὐτῇ, πανηγυρίζει φαιδρῶς.

Παρθένοι χορευσατε, λαμπαδηφόροι, ἐξάρξατε σήμερον, καὶ Μητέρες ἄσατε, τῇ Βασιλίδι Μητρί, προσερχομένη τῷ Ναῷ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Καὶ τῆς Ἀγίας. ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Τῷ τὴν ἄβατον.

Τῷ Νυμφίῳ σου, παρισταμένη πάνσεμνε, Λόγῳ τῷ ἀνατελλαντι, ἐκ προανάρχου Πατρός, πρὸ αἰώνων ὡς αὐτοῦ, θεῖῳ ἀπαυγάσματι, λόγον μοι αἰτησαι, τὴν ἀξιέπαινον, ὑμνήσαι μαρτυρίαν σου.

Η σοφία σε, Θεοῦ ἡ ἐνυπόστατος, Λόγος ὁ συναΐδιος, Πατρὶ καὶ Πνεύματι, οἷα σκευὸς ἐκλογῆς, πλήρης θείας χάριτος καὶ καθαρότητος, εὐρὸν ἐνέπνευσε, σοφίαν τὴν Οὐράνιον.

Πλούτῳ ρέοντι, καρδίαν μὴ συνδήσασα, ταύτην τῷ Παντοκράτορι Θεῷ συνέδησας, καὶ τῷ πόθῳ τῷ αὐτοῦ, Μάρτυς τετραμένη ἦλθες αὐτόκλητος, ἐπὶ τὸ στάδιον, Θεὸν ἕνα κηρύττουσα.

Θεοτοκίον.

Αγιάσματος, ἐδρών σε καθαρῶτατον, τόπον ὁ Ὑπεράγιος, ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, Παναμώμητε Σεμνῇ, οὗ τῶν ἡδυπνῶν μύρων αἰθόμεναι, κόραι νεάνιδες, αὐτῷ κατηχολούθησαν.

Ἄτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰκατερίναν τὴν παναοίδιμον ἄσμασι μέλω.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Αἰκατερίνης τῆς Πανσόφου Μάρτυρος, ταῖς ἱεσείαις Χριστέ, τὸ Ἰσοπερὸν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, αἴγλην διδοῦς μοι Δέσποτα, τῆς σῆς φωτοχυσίας, τῶν ψυχοφθόρων πταισμάτων μου, πᾶσαν τὴν ἀχλὺν ἀφανίζουσαν.

Ιθυνομένη τοῦ Δεσπότη Πάνσοφε, θείους προστάγματα, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, φλεγόμενη ἔδραμες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας σπεύδουσα, καὶ Τυράννων τὰς φρένας, Αἰκατερίνα κατέπτηξας, λόγῳ καὶ σοφίᾳ καὶ χάριτι.

Αγαλλομένη Παρθενίας κάλλεσιν, Αἰκατερίνα Σοφῆ, καὶ Θεϊκὴν γνῶσιν, οὐρανόθεν ἔχουσα, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, τοὺς προσετώτας κατήσχυνας, τούτους κατὰ κράτος νικήσασα.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν Ἀχραντε, πάσης αἰρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει, σάρκα γὰρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως ἔτεκες, τὸν ἐπέκεινα πάσης, Θεοκυήτωρ τῆς Κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀίδιον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται. Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὃ ἐφ' ὕδατων Οὐρανόν, στερεώσας τὸ δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν Παντοδύναμε.

Πανηγυρίσωμεν οἱ φιλέορτοι, καὶ συνευφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐορτῇ, εὐωχούμενοι σήμερον, Θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ιωακείμ εὐφραίνου σήμερον, καὶ ἀγάλλου Ἄννα τῷ Πνεύματι, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ ὑμῶν, τῷ Κυρίῳ προσάγοντες, τριετίζουσαν ὡς δάμαλιν, Σεμνὴν τὴν Πανάμωμον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον, ἐν Ναφ Ἁγίῳ προσφέρεται, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, τῇ σαρκὶ τριετίζουσα, καὶ αὐτῇ λαμπαδοχοῦσιν, αἱ Παρθένοι προτρέχουσαι.

Οἱ Ἱερεῖς Θεοῦ ἐνδύσασθε, τὴν Δικαιοσύνην ἐν χάριτι, καὶ ὑπαντήσατε φαιδρῶς, τὰς εἰσόδους παρέχοντας, Θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ εἰς τὰ Ἁγία.

Ἄλλος. Ἐν πέτρῳ με τῆς Πίστεως.

Νεᾶνις σοφωτάτη καὶ λαμπροτάτη, ὠραία καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, εἰς μέσον παραστάσα γενναιοφρόνως, τοῦ βασιλεύοντος, τοῦτον διήλεγχεν, ἀνοήτοις δαίμοσι θυσιάζοντα.

Εξέστη τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ συνέσει, καὶ ἔλος ἀπεπέγη μέσον τοῦ δήμου, ὃ ἀναξ μὴ ἰσχύων ἀποκριθῆναι, πρὸς τὴν Θεόσοφον, σὲ καὶ Θεόληπτον, Μάρτυς ἀξιάγαστε καὶ Πανεύφημε.

Υπάρχουσα σοφίας τῆς Θείας πλήρης, καὶ πᾶσαν ἐκμαθούσα τὴν ἔξω γνῶσιν, ὑπέφαινες τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας, ἐκμυκτηρίζουσα, Μάρτυς πανένδοξε, τὴν εἰδώλων θέωσιν, τὴν ψευδώνυμον.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με Σωτηρίας περιβαλοῦσα, ἐξάγαγε τοῦ σκότους τῆς ἀπωλείας, πανύμνητε Παρθένε Θεοκυήτορ, ἡ τὸν φιλόανθρωπον, Χριστὸν κυήσατα, ἕπως προσλαβόμενος μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εθελουσίαις σου βροπαῖς, ἐχώρησας πρὸς τὸ πάθος, τὸ ἐκούσιον Χριστὸν μιμουμένη, καὶ νικήσασα λαμπρῶς, τὸν σκότους κοσμοκράτορα, στεφανηφόρος ὄφθις, Αἰκατερίνα Θεόληπτε.

Ρωμαλαϊότητι φρενῶν, διήλεγξας τοὺς Τυράννους, ἀθείας ἐν βυθῷ κυλισθέντας, ῥητορεύουσα σαφῶς, Θεογνωσίας δόγματα, Θεία Σοφία Μάρτυς, λαμπρυνόμενη πανεύφημη.

Ισοθεῖαν τοῖς ὡσί, τῆς Εὔας ὁ ψιθυρίσας, ὑπὸ Κόρης ἀπαλῆς ἰνὸν πατεῖται, τῷ γὰρ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιφραχθεῖσα ἡσχυνεν, Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἀμετρα τοῦτον καυχώμενον.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ φανερωθείσης τῷ Κόσμῳ, διανάστησον οὐλὰς, καὶ τύπους ἐξαλείφουσα, τῆς ἀμαρτίας μόνῃ, Θεογεννήτορ Πανάμωμε.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰῶνων.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οκαθαρῶτατος Ναός τοῦ Σωτήρος, ἡ πολυτίμητος Παστὴς καὶ Παρθένος, τὸ Ἱερὸν Θησαυρίσμα τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν Χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι Θείῳ, ἣν ἀνυμνοῦσιν Ἄγγελοι Θεοῦ αὕτη ὑπάρχει σκητὴν ἑπουράνιος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀπορρήτων τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεῶν Μυστηρίων, ὄρων ἐν τῇ Παρθένῳ τὴν Χάριν δηλουμένην, καὶ πληρουμένην ἐμφανῶς, χαίρω, καὶ τὸν τρόπον ἐνοεῖν ἀμηχανῶ τὸν ξένον καὶ ἀπόρρητον, πῶς ἐκλελεγμένη ἡ Ἀχραντος, μόνῃ ἀνεδείχθη ὑπὲρ ἅπασαν τὴν Κτίσιν τὴν ὄρατὴν καὶ νοουμένην· διὸ ἀνευφημεῖν βουλόμενος ταύτην, καταπλήττομαι σφοδρῶς νοῦν τε καὶ λόγον, ὅμως δὲ τολμῶν, κηρύττω καὶ μεγαλύνω, αὕτη ὑπάρχει Σκητὴν ἑπουράνιος.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας, ἤχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἰμά σου σεμνή, ὡς ἀλάδαστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῷ τῷ
Νυμφίῳ σου Μάρτυς, ἀντάμειψιν δὲ εὐληφας, παρ' αὐτοῦ Ἀξιό-
γαστε, στέφος ἀφθαρτον, καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν, παύειν τὰς ἡμῶν,
ἀλλεπαλλήλους κακώσεις, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ,
Ἰερῷ ἐν Ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἢ Τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν,
ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας, ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου
Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰμός.

Εν Πνεύματι προβλέπων Προφήτα Ἀβδακούμ, τὴν τοῦ Λόγου
σάρκωσιν ἐκήρυκτες βῶν, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ,
ἐν τῷ παρῆναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εξάρξατε Παρθένοι, καὶ ἄσατε ᾠδὰς, ταῖς χερσὶ κατέχουσαι,
λαμπάδας τῆς ἀγνῆς, καὶ Θεοτόκου τὴν Πρόσοδον, νῦν ἀπιού-
σης, ἐν Ναῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἅμα σὺν ἡμῖν ἑορτάζουσαι.

Αγία τῶν Ἀγίων ὑπάρχουσα Σεμνή, ἐν Ναῷ ἡγάπησας Ἀγίῳ
κατοικεῖν, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις Παρθένε προσομιλοῦσα, πρῶσε-
καρτέρεις παραδόξως οὐρανόθεν, ἄρτον δεχομένη τροφῆ τῆς ζωῆς.

Εβλάστησεν ἡ βράβδος ποτὲ τοῦ Ἀαρών, προτυποῦσα Ἀχραντε
τὴν Θεῖον Τοκετόν, δι' ἀσπάρως συλλήψῃ, καὶ οὐ φθαρήσῃ,
καὶ μετὰ Τόκον Παρθενεύουσα ὀφθήσῃ, βρέφος γαλουχοῦσα τῶν
πάντων Θεῶν.

Παρθένοι τῇ Παρθένῳ Μητέρες τῇ Μητρί, εὐσεβῶς προσδρά-
μετε, τιμῶσαι σὺν ἡμῖν, τὴν γεννηθεῖσιν ὡς ἄμωμον Ἱερεῖον,
καὶ τὴν τεκοῦσαν, τῷ Θεῷ καρποφορίαν, πάντες σὺν παιδρῶς ἑορ-
τάσωμεν.

Ἄλλος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ηθροίκετο, ἀπὸ πάσης γῆς στίφος τὸ ἐγκριτον, τῶν βητόρων
Πάνσοφε, τοῦ βασιλέως προστάγμασι, ἕπως ἀντιστήσονται,
τοῖς τῆς σοφίας σου, βήμασι σεπτοῖς Παναοίδιμε.

Μεμύησαι, δι' Ἀγγέλου Ἀγίου πανεύφημε, τοῦ ἰσχύον ἐνθέντος
σοι, ὡς ἡττηθέντες οἱ Ρήτορες, διὰ σοῦ πιστεύουσιν, εἰς τὴν
Δεσπότην σου, δόξαν ἀθλητῶν ἀμπεχόμενοι.

Οὐκ ἴσχυσεν, ἀντειπεῖν τῇ σοφίᾳ καὶ χάριτι, τῶν λόγων σου
Πάνσεμνε, ἢ εὐγλωττία τῆς ἐξωθεν, γνώσεως ψευδήμονος,
διὸ ὡς ὕφασμα, Μάρτυς τοῦ ἀράχνου ἠφάνισται.

Θεοτοκίον.

Αγίασον, τὴν ψυχὴν μου Παρθένε Θεόνυμφε, καὶ τὸν νοῦν μου
φώτισον, τοῦ ἀπροσκόπτως πορευέσθαι, πρὸς τὸ θεῖον θέλημα,
τοῦ ἐκ νηδύος σου, ἀνευ σπορᾶς ἀνατειλαντος.

Ἄλλος. Σὺ μου Χριστὲ Κύριος.

Αθλητικὴν, Αἰκατερίνα, τὴν ἔνστασιν, ἐπεδείξω, Μάρτυς παναοί-
διμε, τῷ δυσμενεῖ λίαν καρτερῶς, ἀντικαταστάσα, καὶ τοῦτον
καταπατήσασα, ποσὶν ὠραῖσμένοις, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, ἀθλο-
φόρε Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Νύμφη Χριστοῦ, Αἰκατερίνα πανόλβιε, καθωράθης, θείαις ὠραίοι-
τησι, φωτειδέσι μαρμαρυγαῖς, ἀγλαίζομένη, καὶ κάλλει πε-
ριαστράπτουσα, διὸ καὶ γηθομένη, μελωδεῖς τῷ Δεσπότη, τῇ ду-
νάμει σου Δόξα Φιλάνθρωπε.

Τυραννικὴν, ἀλαζονεῖαν ἐφαύλισας, καὶ τῷ Θεῷ, λόγῳ τῆς Σο-
φίας σου, ὡς ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπατηλῆς, δεισιδαιμονίας, τοὺς
πλανωμένους ἐξήρπασας, διδάσκουσα κραυγάζειν, τῷ Χριστῷ με-
λωδοῦντας, τῇ δυνάμει σου Δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Νὺν τὴν ἰσχύον, τῶν ἀθετούντων κατάβαλε, τῆς Εἰκόνας, Κόρη
τὴν προσκύνησιν, σοῦ τῆς σεπτῆς, καὶ τοῦ ὑπὲρ νοῦν, ἐκ σοῦ
Σαρκωθέντος, καὶ Κόσμον ὄλον φωτίσαντος, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων
τοὺς δὲ πιστεῖ τιμώντας, καταφαίδρυον μόνη Πανύμνητε.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ὄξυς.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰμός.

Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανατεῖλον, φῶς τὸ ἀέδιον, τοῖς ὀρθρίζουσιν
ἐπὶ τὰ κρίματα τῶν ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Λαμπροφορήσωμεν οἱ Ὀρθόδοξοι, πάντες συντρέχοντες, καὶ δο-
ξάζοντες τὴν Θεομήτορα, δι' Κυρίῳ, σήμερον προσφέρεται,
ὡς θῆμα εὐπρόσδεκτον.

Αγαλλιᾶσθωσαν οἱ Προπάτορες, σήμερον Δέσποινα, καὶ εὐφραι-
νέσθω ἢ Τεκοῦσά σε, σὺν τῷ Πατρὶ σου, δι' ὁ Καρπὸς αὐ-
τῶν, Κυρίῳ προσάγεται.

Τὴν πολυώνυμον καὶ περιδοξον, ἄμωμον Δάμαλιν, ὡς ἐν σαρκὶ
κυοφορήσασαν, τὸν Θεῖον Μόσχον, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πι-
στῶς ἑορτάζοντες.

Τὰ τῆς νυμφεύσεως ἀπογράφονται, θεία συμβόλαια, τῆς ὑπὲρ νοῦν χυσοφορίας σου, Ἁγνή Παρθένε, σήμερον ἐν Πνεύματι, Ἁγίῳ ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Ἄλλος. Τῆς νυκτὸς διελθούσης.

Ιταμῶς ὁ δικάζων, ἐν θυμῷ τε τὴν ψῆφον, κατὰ τῶν Ρητόρων ἐξήνεγκεν, ὡς σαφῶς ἠτηθέντας, ἐν πυρὶ κελεύσας τούτου τὴν τελείωσιν δέξασθαι.

Κατεσπάζοντο Μάρτυς, σοῦ τοῦς θείους πόδας, τοῦ Χριστοῦ τῆ πίστει οἱ ῥήτορες, προσελθόντες, καὶ αὐτῶν τὰς ψυχὰς Κυρίῳ, μέσον τοῦ πυρὸς παρεδίδουσαν.

Αξιόθεον τέλος, εὐραντο οἱ γενναῖοι, καὶ διὰ τοῦ πυρὸς βαπτισθέντες, τὴν ἀνάγκην ποιοῦντες, ὡσπερ φιλοτιμίαν, τοῦς στεφάνους δόξης ἐδέξαντο.

Θεοτοκίον.

Τῶν ἄλλων αἱ Τάξεις, σὲ δοξολογοῦσιν, Ἀχραντε Παρθένε Θεό- νυμφε, διὰ σοῦ γὰρ προήλθε, βροτοῖς Σωτηρία, λύσιν τῶν πταισμάτων πηγάζουσα.

Ἄλλος. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Πόθῳ πυρπολουμένη, Μάρτυς παναοίδιμε τῷ τοῦ Δεσπότη σου, καὶ ζητοῦσα τούτου, τὸ ἀμήχανον κάλλος θεάσασθαι, αὐθαιρέτῳ γνώμῃ, τοῖς αἰκισμοῖς σαυτὴν παρέσχες, Παρθενίας ἐκλάμπουσα Χάρισι.

Αθλοῖς ἱερωτάτοις, Κόρη Καλλιπάρθενε καταλαμπρύνασα, σεαυτὴν προφρόνως, ἀνελήλυθας πρὸς τὴν Οὐράνιον, τοῦ Χριστοῦ παστάδα, καὶ νῦν φαιδρῶς τῷ σῷ Νυμφίῳ, γηθόμενη συνήφθης Πανόλθιε.

Νεῖνις φαιδροτάτη, ὦφθης ἀγαπήσασα μόνον ἐράσιμον, καὶ ὀπίσω τούτου, συντονώτατον δρόμον διήνυσας, εἰς ὁσμὴν τοῦ μύρου, σοῦ νοητῶς τοῦ κενωθέντος, ἀνεδόας δραμοῦμαι, Νυμφίε μου.

Θεοτοκίον.

Αληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγόντες σε, Πάναγνε Δέσποινα, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, θελκτικαῖς αὐτεξουσίαις, γνωριζόμενον, Κόρη Θεόνυμφε.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης. Ὁδὴ ς'. Ὁ Εἰσμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθῆ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σώσον με Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

Εορτάσωμεν πιστοί, Ἐορτὴν Πνευματικὴν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς· ὑπάρχει γὰρ Ἁγιωτέρα, τῶν Οὐρανίων Νοῶν.

Εν ὧδαῖς πνευματικαῖς, εὐφημήσωμεν πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ Φωτός, ἔτι σήμερον ἡμῖν, ἐπέφανε, προερχομένη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ.

Εν ναῷ τῷ νομικῷ, τὰς εισόδους ἐκτελεῖ, ὁ Ναδὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἢ Οὐράνιος σκηνή, ἐξ ἧς ἡμῖν, τῆς ἐν τῷ σκότει, τὸ φῶς ἐξέλαμψεν.

Εκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων ψυχικῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, τοῦς προτρέχοντες εἰς σέ, Πανύμνητε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Εφαναὸς ἐκ τῆς Παρθένου, ὡς Ἥλιος ἐν τῷ Κόσμῳ, τῆς ἐπιγνώσεως τῆς σῆς, πληρώσας τὰ σύμπαντα, ὡς Θεοῦ Θεὸς Λόγος.

Ρήμασιν ἀπειρεῖστο, ἀπάτης καὶ κολακείας, ὁ δυσσεβέστατος βασιλεύς, συλῆσαι Πανεύφημε, τὸν θησαυρὸν τῆς ψυχῆς σου τὴν πίστιν.

Ανθίστατο ἀνδρειοφρόνως, ταῖς τοῦ κρατοῦντος θωπείαις, μὴ προσκαμπτομένη ἀπειλαῖς, Μάρτυς ἀήττητε, ἀλλ' ἔπλησ τοῦ Σταυροῦ ἐνδυναμουμένη.

Θεοτοκίον.

Νέμοις μοι ἀμαρτημάτων, τὴν λύσιν Θεοκυήτωρ, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν, Ἀχραντε Δέσποινα, πρεσβείαις σου σῷ ἀχρεῖῳ οἰκέτῃ,

Ἄλλος. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ολὴν σε περικαλλῆ, παρθενίας ἀπαστράπτουσαν αἴγλη, μαρτυρικοῖς τε Κόρη φοινηχθεῖσαν ἐν αἵμασι, καθορῶν ὁ Ἁγαθός, Λόγος καὶ Ἀχραντος, ἐν Θαλάμοις, ἐπουρανοῖς κατεσκήνωσε.

Ισχυσας διὰ Σταυροῦ, τῶν Τυράνων καταλύσαι τὸ κράτος, καὶ κοσμικῆς σοφίας, διελέγξαι τὸ μάταιον, Θεοπνεύστου διδασχῆς, βρούουσα δόγματα, μεγαλόφρον, Αἰκατερίνα παναοίδιμε.

Δὸλῳ πρώην τὸν Ἀδάμ, Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐκβαλόντα, τῶν αἰκισμῶν τοῦς πόνους, καρτερῶς ὑπομείνασα, καταδέδληκας εἰς γῆν, Μάρτυς πανένδοξε, καὶ στεφάνους τῆς Βασιλείας ἐστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον.

Ιλεῶν μοι τὸν Κριτὴν, καὶ Υἱόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν Μήτηρ ἀπέργασαι, σοὶ γὰρ μόνῃ τὰ τῆς ἐλπίδος μου ἀνέθηκα.

Καταβασία. Σπλάγγων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον, ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Χορείαν σεπτὴν, ἐνθέως φιλομάρτυρες, ἐγείρατε νῦν, γεραίροντες τὴν Πάνσοφον, Αἰκατερίναν αὐτὴ γὰρ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, καὶ τὸν ὄριν ἐπάτησε, Ρητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσσασα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἐκ Θεοῦ Σοφίαν λαβοῦσα παιδῶθεν ἡ Μάρτυς, καὶ τὴν ἐξω καλῶς σοφίαν πᾶσαν μεμάθηκε, γνοῦσα ἐκ ταύτης τὴν τῶν στοιχείων κίνησιν τε καὶ ποίησιν καὶ λόγον, καὶ τὸν αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου ποιήσαντα, αὐτῇ τὴν εὐχαριστίαν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ προσέφερε, τὰ εἰδῶλα καθελούσα, καὶ τοὺς τούτοις ἀφρόνως λατρεύοντας, Ρητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσσασα.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, εἰκοστῇ πέμπτῃ, Μνήμη τῆς Ἁγίας

Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης.

Στίχ. Αἰκατερίνα καὶ Σοφὴ καὶ Παρθένος.

Ἐκ δὲ ξίφους Μάρτυς, ὦ καλὰ τρία.

Πέμπτη κατέπεφνεν ἄορ εἰκάδι Ρήτορα Κούρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν πενήκοντα Ῥήτορες οἱ διὰ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, πυρὶ τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Στρατηλάτης σὺν τοῖς διακοσίοις στρατιώταις, ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ Ἠσυχαστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἑξακόσιοι ἐβδομήκοντα Μάρτυρες, ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Η Κάμιμος Σωτὴρ ἐδροσίζετο, οἱ Παιδὲς δὲ χορεύοντες ἐψάλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Χορεύσωμεν φιλέορτοι σήμερον, ὑμνήσωμεν τὴν Ἄχραντον Δέσποιναν, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν, ἐπαξίως γεραίροντες.

Προφήτευσον ὁ λέγων ἐν Πνεύματι, ἀχθήσονται Παρθένοι ὀπίσω σου, ἀπενεχθήσονται σοι, εἰς Ναὸν τῆ Βασιλίδι Μητρὶ.

Ηγάλλοντο Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ἠὺφραίνοντο Δικαίων τὰ Πνεύματα, ὅτε Θεοῦ ἡ Μήτηρ, εἰς τὰ Ἅγια προήγετο.

Λαμβάνουσα τροφήν τὴν Οὐράνιον, προέκοπτε Σοφία καὶ Χάριτι, ἡ γενομένη Μήτηρ, κατὰ σάρκα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἄλλος. Εἰκόνος χρυσοῦς.

Αϊκίαις δειναῖς, παρεδίδοτο λοιπὸν Μάρτυς Θεόφρων, τὸ σὸν σαρκίον μαστιζόμενον, καὶ ὠματώτως ξεόμενον, σὺ δὲ τὴν ὠδὴν τῷ Κυρίῳ ὑπομένουσα ἐψάλλες, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεῆνις σεμνή, ἀπαλή καὶ τρυφερά πᾶσαν κατέπτυσσε, τοῦ τυραννοῦντος τὴν πανώλεθρον, καὶ ἀθεώτατον ἐνστασιν, καὶ τὴν τῶν Ρητόρων σοφίαν, μωρίαν δείξασα ἐψάλλεν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αχθεῖσα φρουρᾷ, κατεκλείθη: ὡς Φρουρὸς τοῦ Θείου Νόμου, Αἰκατερίνα Καλλιπάρθενε, ἐνθα σπουδῇ παρεγένετο, ἅμα τῷ κλεινῷ Πορφυρίῳ, ἡ Βασιλεῖς προσπεσούσα σε, καὶ τὴν σφραγίδα παρὰ σοῦ προσδεξαμένη Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν Θεοῦ, καὶ ἰσχὺν σωματικῶς Ἄγνη κυήσασα, Χριστὸν τὸν Λόγον τὸν ἐνούσιον, καὶ ἐνουπόστατον Ἄχραντε, τοῦτον ἐκδυσώπει σοφίαν, καὶ ἰσχὺν μοι δωρήσασθαι, κατὰ ποικίλων μηχανῶν τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Μαρτύρων τὸ καύχημα, τῆς εὐσεβείας μύστης γεγένησαι, τῷ λαμπρῷ σου Νυμφίῳ, Μαρτύρων δῆμον προσαγαγούσα Χριστῷ, μεθ' οὗ κραυγάζεις πανεύφημη ψάλλουσα, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο Λόγος σου Πάνσοφε, πρὸς σωτηρίαν πολλοὺς ἐξήρπασεν, ἐξ εἰδωλομανίας, καὶ φωτοφόρους ἔδειξε Μάρτυρας, μεγαλοφώνως σὺν σοὶ ἀνακράζοντας, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεῆνις ὀπίσω σου, ἀκολουθήσασα προσενήνεκται σοι, διὰ ξίφους Παντάναξ, σὸν μιμουμένη Πάθος τὸ ἄχραντον, καὶ σοὶ τῷ Κτίστῃ βοῶσα καὶ λέγουσα, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγίων ὁ Ἅγιος, ἐν σοὶ Ἅγίως κατασκηνώσας Ἄγνη, Θεοτόκα Παρθένε, σεσαρκωμένος ἐκ σοῦ γεγέννηται, διὰ τῷ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Ὤδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ον φρίττουσιν Ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε Παιδὲς, εὐλογεῖτε Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐμφραίνεται σήμερον παιδρῶς Ἰωακείμ, καὶ Ἄννα ἡ ἄμειπτος Κυρίῳ τῷ Θεῷ, προσφέρει θυσίαν, τὴν δοθείσαν αὐτῇ, ἐξ ἐπαγγελίας Ἁγίαν Ουγατέρα.

Καυχῶνται οἱ Ἅγιοι, Δαβὶδ καὶ Ἰεσαί, Ἰούδας σεμνύνεται, ἐκ βίξης γὰρ αὐτῶν, ἐδλάστησε γόνος, ἡ Παρθένης Ἀγνή, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Θεὸς ὁ πρὸ αἰῶνων.

Προφήται Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες Χριστοῦ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ πάντες γηγενεῖς, τιμήσωμεν ὕμνοις τὴν Παρθένον Ἀγνήν, ὡς Εὐλογημένην Μητέρα τοῦ Ὑψίστου.

Ναῖ σε προσέφερον, Πανάχραντε Ἀγνή, οἱ θείως τεκόντες σε, ὡς θυμα καθαρὸν, καὶ ξένως ἀύλιζῃ ἐν ἀδύτοις Θεοῦ προεπιμαθῆναι εἰς κατοικίαν Λόγου.

Ἄλλος. Τὰ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Μόνον ποθοῦσα τὸν Χριστόν, τὴν Βασίλισσαν αὐτῷ δῶρον προσφέρεις, Μάρτυς Αἰκατερίνα, καὶ πλήθος στρατιωτῶν, γενναίως ἀθλησάντων ἐνδοξε, σὺν τῷ Πορφυρίῳ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Ἀποκοπεῖσα τοὺς μαστούς, καὶ τὴν κάραν εὐκλεῶς ἀποτηθεῖσα, τῆς ἐν γῇ Βασιλείας, ἡ Βασιλις τὰς μονάς, σοφῶς Οὐρανῶν ἀντηλλάξατο, περὶ τὸν τῶν ἔλων ἐστῶτα Βασιλέα.

Σὲ τὴν ἀγνήν Περιστεράν, μεθοδαίς ὁ δεινὸς παντοίαις ὄφεις, καὶ σπουδῇ συλλαβέσθαι, ἐμμηχανάτο πολλῇ, ἀλλ' ὄφθη γελοῖον παιζόμενον, σὺ δὲ πρὸς τὰς ἄνω μετέβης κατοικίας.

Ἰερωτάτη χελιδὼν, καὶ φιλόστοργος τρυγῶν καὶ Μάρτυς θεία, καὶ Παρθένης καὶ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, φανείσα αὐτῷ συναγάλλεσαι, περὶ τὸν νυμφῶνα αὐτοῦ χοροβατοῦσα.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεὸν κυφορεῖς, τὸν συνέχοντα δρακὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν ὧ φρικτοῦ μυστηρίου, ὧ εὐσπλαγχνίας Θεοῦ, πῶς βρέφος ὀράται ὁ ἄσαρκος, σῶζων τῶν ἰδίων χειρῶν αὐτοῦ τὸ ἔργον.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σαῖς διδαχαῖς Βασίλισσα, πειθαρχοῦσα προσέδραμε, τῇ Θεοσεβείᾳ, καὶ στερρῶς ὑπέμεινε, τῶν πόνων τὴν αἰσθησιν, καὶ Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τῆς ἀδιαδόχου προφανῶς ἠξιώθη, βοῶσα τῷ Δεσπότη, Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ Μαρτύρων γένοιτο, τῶν πιστῶν τὰ αἰτήματα, ἡ καὶ Ἀθληφόρος, τῷ Χριστῷ παρίσταται, αἰτοῦσα τὰ κρείττονα, καὶ σωτηρίας πρόξενον, τοῖς τὴν Παναγίαν, καὶ σεπτὴν αὐτῆς μνήμην, προθύμως ἐκτελοῦσι, καὶ πιστῶς μελωδοῦσι, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σεσοφισμένοις ῥήμασιν, ἐπειράτο ὁ Τύραννος, πιθανολογίαις, ὁ δεινὸς χρησάμενος, ἐκλύειν τὴν ἔνστασιν, τὴν σὴν ἐλπίσας ἐνδοξε, ἀλλὰ νυμφευθῆναι τῷ Χριστῷ βυλομένη, ἐβόας τῷ Δεσπότη, Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἰερωτέρα πέφνης, Θεοτόκε Πανάμωμε, τῆς ὑπερκοσμίου, τῶν Ἀγγέλων τάξεως, τὸν τούτων καὶ τέτοκα, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ Παρθενικῆς, ἀπειρογάμου Νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾶ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν προσενηχθεῖσαν ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, καὶ εὐλογηθεῖσαν χειρὶ τῶν Ἰερέων.

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης, ὡς ὑετὸς ἐξ Οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατέλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος Ἄνθρωπος, ὁ ἀναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀγνήν.

Ἐκ τῶν Δικαίων προήλθεν, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἐπαγγελίας ὁ καρπός, ἡ Θεόπαις Μαρία, καὶ ὡς θυμίαμα δεκτόν, σαρκὶ νηπιάζουσα, προσφέρεται, ἱερῷ ἐν ἀγίῳ, ὡς Ἁγία, εἰς τὰ Ἅγια οἰκεῖν.

Τὴν νηπιάζουσαν φύσιν, καὶ ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, ἀναδειχθεῖσαν τοῦ Θεοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, ἐν τῷ Ναῷ τῷ νομικῷ, Κυρίῳ καὶ σήμερον, προσφέρεται, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, τῶν Δικαίων, ὡς Καρπὸς Πνευματικός.

Σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ χαῖρε, τῇ Θεοτόκῃ προσφόρως, ἀναβοήσωμεν πιστοί, χαῖρε Πάγκαλλε Νύμφη, χαῖρε Νεφέλη φωτεινῇ, ἐξ ἧς ἡμῖν ἐλαμψεν ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας καθημένοις, χαῖρε πάντων ἡ ἐλπίς.

Ἡ τῶν Ἁγίων Ἁγία, καὶ Θεομήτωρ Μαρία, ταῖς ἱεραῖς σου Ἀγνή, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πάσης αἰρέσεως καὶ θλίψεως, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας, τὴν Εἰκόνα, τῆς Ἁγίας σου Μορφῆς.

Ἄλλος. Ἀνάχου Γεννήτορος.

Ἐφρούρει σε Ἄγγελος, Κυρίου Παντοκράτωρ, ἐν τροχῷ προσδεθείσαν Μάρτυς Πανεύφημη, ᾧ περιεπάρησαν ἤλοι, λίαν ὄξει, Θεὸν ἀνυμνοῦσα, τὸν μόνον δυνάμενον, ἐκ πικροῦ θανάτου ῥύεσθαι.

Λαὸς ὁ θεώμενος, τὸ θαῦμα ἐμεγάλυνε, τὸν Θεὸν ἀνελόντος ἀστροφῆς ὀρμήματι, ῥύδην τοῦ τροχοῦ πολὺ πλῆθος μιᾶ φωνῆ, μέγας ἐκδοῶντας, Θεὸς ὁ τῆς Μάρτυρος, ἀληθῆς καὶ παντοδύναμος.

Ως ἔχουσα ἔνδοξε, γνησίαν τὴν οἰκείωσιν, πρὸς Χριστὸν τὸν Δεσπότην τοῦ Κόσμου σύμπαντος, καὶ τὴν παρρησίαν μεγάλην, αὐτὸν ἡμῖν, πάντοτε εὐσώπει, γενέσθαι εὐέλαιον, τοῖς πιστῶς σε μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Θεὸς σεσωμάτωται, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, ὅθεν πᾶσα ὕμνει σε γενεὰ Δέσποινα, Νύων τε τὰ πλήθη δοξάζει, ὡς διὰ σοῦ, σαφῶς κατιδόντα, τὸν πάντων Δεσπόζοντα, μορφωθέντα τὸ ἀνθρώπινον.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Μετέστης πρὸς θαλάμους φωτειδεῖς, νυμφικαὶς κοσμουμένη στολισμασι, Παρθενικήν, ἔχουσα λαμπάδα τῇ δεξιᾷ, τῇ δὲ ἑτέρᾳ φέρουσα, τὴν ἀποτηθεισάν σου κεφαλὴν, καὶ νῦν παρισταμένη, Χριστῷ τῷ σφ̄ Νυμφίῳ, τοὺς σὲ ὕμνοντας περιφρούρησον.

Εδέχθης σου Θεόφρων ἢ προσευχή, τοὺς καὶ πίστει τὴν σὴν ὀνομάζοντας, κλήσιν Σεμνή, σώζει ὁ Δεσπότης ἐκ πειρασμῶν, καὶ εὐρωστίαν δίδωσι, νόσον ἀπαλλάττων παντοδαπῶν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· διὸ σε γεγηθότες, Αἰκατερίνα μακαρίζομεν.

Λιμένι καθωρμίσθης νῦν γαληνῷ, εὐσταλῶς καὶ κούφως τὴν θάλασσαν, τὴν κοσμικήν, Μάρτυς διελθοῦσα τρικυμιῶν, μὴ πειρασθεῖσα Πάνσοφε, πλοῦτον πολυποίκιλον τῷ Χριστῷ, προσφέρουσα Παρθένη, τὸν δῆμον τῶν Μαρτύρων, Αἰκατερίνα Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ωράθης ὡ Παρθένη Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξάτο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Παρθνομάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Χριστοῦ θεία Νύμφη, Αἰκατερίνα Πάνσοφε, ἀγλαόμορφε Κόρη, ἀνευφημομένη σε πίστει, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, τελουμένη, σὺ καὶ ἔσθεις, πλάνην πᾶσαν εἰδώλων, ῥητορικῆς, καθελούσα πᾶσαν ἔρεσχελίαν ὑπὲρ ἡμῶν οὐν πρέσβευε, καὶ εἰρήνης τοῦ Κόσμου.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μαρτύρων τὸ ἀγλάισμα, Παρθένων σεμνοπρέπεια, Νύμφη Χριστοῦ σεμνοτάτη, Αἰκατερίνα Παρθένη, σαρῶ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν ἅπασι τὰς λάσεις, ἢ πρὸς Θεὸν ἀναπτᾶσα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ην πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, Στάμνον καὶ Ράβδον καὶ Πλάκα καὶ Ἀλατόμητον Ὅρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀνατραφήναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστώμεν. Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς προσόμοια, γ'. Ἦχος α'.

Λαμπαδηφόροι Παρθένοι, τὴν Ἀειπάρθενον, φαίδρως ὁδοποιοῦσαι, προφητεύουσιν ὄντως, ἐν Πνεύματι τὸ μέλλον, Ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἢ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν Ναὸν μετὰ Δόξης Παρθενικῆς, νηπιόθεν ἐμβοδάζεται.

Επαγγελίας Ἁγίας, καὶ ὁ Καρπὸς εὐκλεῆς, ἢ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ Κόσμῳ, ὡς πάντων ὑπερτέρα, ἢ εὐσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροῖ, συντηρουμένη Θείῳ Πνεύματι.

Επουρανίῳ τραφεῖσα, Παρθένη ἄρτη πιστῶς, ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, ἀπεκύησας Κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τὸν Λόγον, ὦ, ὡς Ναός, ἐκλεκτός καὶ πανάμωμος, προεμνημονεύθης τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατρί.

Καὶ τῆς Ἁγίας προσόμοια, ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμέν σε τὴν Αἰκατερίναν, τὴν βδελυξαμένην τὰ γήινα, καὶ ἀσπασαμένην τὰ ἀφθάρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεθεῖσαν, τὴν Νύμφην τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ Οἰκουμένην διακλάμπουσαν, Περιστερὰν τὴν Ἁγίαν, ἣν περ εἰς παστάδας, προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ἐγκωμιῶν ἄνθεισι, ἀναδήσωμεν τὴν Ἀθληφόρον, τὴν τοὺς δυσσεβεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς Οὐρανίους νῦν θαλάμους, ἀξίως περισκιρτώσαν καὶ χορευούσαν, Τριάδα θεολογοῦσαν τὴν Πανταίτιον, σὺν Ἁγίοις Ἀγγέλοις, ἧς ταῖς μεσιτείαις, τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν Χριστέ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὕμνων διῶν ῥήμασιν, ἐπαινήσωμεν τὴν Βασιλῖδα, καὶ Παρθνομάρτυρα σήμερον, τὴν Αἰκατερίναν τὴν Πάνσοφον, τὸν τῆς δυσσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θράσος τὸ Μαξεντίου καταρράξασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομούντων, διαγγείλασαν εὐσταθῶς. Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον.

Δόξα. Ἦχος β'.

Σήμερον τῷ Χριστῷ προσάγεται ἡ πανένδοξος Ἀθληφόρος, ἡ καθαρωτάτη, Νύμφη τῷ ἀπροσίτῳ Νυμφίῳ, καὶ εἰς φωτεινοτάτους εἰσοικίζεται θαλάμους, καὶ τὸ παρθενικὸν καὶ καταστάτικον τοῖς μάλωψιν αὐτῆς Σκῆνος, οὐκ ἀνθρώποις, οὐδὲ τῇ γῇ παραδίδωσιν, ἀλλ' ἐν χερσὶ τίθησι φωτεινῶν καὶ ἀθλῶν Ἀγγέλων, ὅτινες λαβόντες αὐτό, ἀξίως μετεκόμισαν, ἐν ὄρει τῷ Θεοβαδίστῳ τοῦ Σιναιίου, εἰς ἱασιν καὶ σωτηρίαν τῶν προστρεχόντων, τῇ σορῶ τῶν λειψάνων αὐτῆς.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Σήμερον τῷ Ναῶ προσάγεται ἡ Πανάμωμος Παρθένος, εἰς κοιμητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφῶν· σήμερον τὸ καθαρῶτατον Ἅγιασμα, ὡς τριετίζουσα Δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται· ταύτῃ ἐκβοήσωμεν, ὡς ὁ Ἄγγελος, χαῖρε μόνῃ ἐν γυναιξίν Εὐλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Δίδοται καὶ Ἅγιον Ἐλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τῆς Ἁγίας. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἁγίας.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου.

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν Πίστιν, ὑπὸ Νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκαλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν Πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ Νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ Πίστεως δικαιωθῶμεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς Πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγὸν ἔσμεν. Πάντες γὰρ Υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς Πίστεως, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἐν δούλῳ, οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνος ὁ κληρονόμος νηπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, Κύριος πάντων ὢν. Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ Πατρὸς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἤμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ Κόσμου ἤμεν δεδουλωμένοι. Ὅτε δὲ ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐ-

τοῦ γενόμενον ἐκ Γυναικός, γενόμενον ὑπὸ Νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἔξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Ἄλληλούϊα. Ἦχος δ'.

Ἐπομένον ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνὴ τις οὔσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χειρόν ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπισθεν, ἤψατο τῶν ἱματίων αὐτοῦ. Ἐλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῷ, ὅτι κὰν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἄψωμαι, σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἵαται ἀπὸ τῆς μαστίγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξεληθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων; Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντάς σε, καὶ λέγεις, τίς μου ἤψατο; Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα, καὶ τρέμουσα, εἶδεῖα ὁ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἤλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, ὑπάγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μαστίγος σου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Τὴν πάνσεμνον Νύμφην τοῦ Ἰησοῦ, Παρθένων τὸ κλέος καὶ Μαρτύρων τὴν καλλονήν, τὴν Αἰκατερίναν τὴν παύσασαν ρητόρων ἐνστάσεις τὰς ληρώδεις, πάντες δοξάσωμεν.

Βοήθει καὶ σκέπε ταῖς σαῖς λιταῖς, ὦ Αἰκατερίνα, τοὺς ἔξεν πίσει τὴν ἐορτὴν τελοῦντές σου, Μάρτυς, καὶ ῥῦσαι ἐκ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν παντοίων, Σινᾶ τὸ καύχημα.

Εχει τὸ σὸν Πνεῦμα ὁ Οὐρανός, Γῆ δὲ Σοῦ τὸ σῶμα, ἐν Μονῇ τοῦ Ὄρους Σινᾶ, αἷμα Μαρτυρίου ἢ Ἀλεξάνδρου πόλις, σοφὴ Αἰκατερίνα, Μάρτυς Πολύαθλε.

Τῆς ψυχῆς ἐδήλου τὴν καλλονήν, σώματος τὸ κάλλος ἢ ἔξω δέ, ἀληθῆ σοφίαν, ἣν ἔλαβες θεόθεν, σεπτῆ Αἰκατερίνα, Μάρτυς Πολύαθλε.

† Γ. Α. Βουτέρης
Ἱερὸς Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΤΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΣΤΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Πάτερ Εὐλόγησον.

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἑαρινῆς εἰσοδίας, ὁ πτωχὸς γεωργὸς δὲν συλλογίζεται κόπον ποσῶς οὔτε ἰδρωτὰ, καὶ πᾶσαν ἄλλην χειμέριον κακοπάθειαν, ἀλλὰ ὑπομένει καρτερικῶς τὰς θλίψεις τῶν ἀνέμων τε καὶ ὑδάτων, καὶ χιόνος αὐτῆς τὴν δριμύτητα, ἐκδεχόμενος μετὰ πόθου πολλοῦ τὸ θέρος, νὰ εἰσοδιάσῃ τὸν καρπὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· μετὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ προσκαιροῦ κέρδους οἱ ἔμποροι, διὰ νὰ πολυπλασιάσουν χρήματα, δὲν συλλογίζονται τινὰ κακοπάθειαν, οὐδὲ βάσανον, ἀλλὰ ἐμβαίνουν εἰς διαφόρους κινδύνους θαλάσσης καὶ στερεᾶς, καὶ χάνουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν ἄκαιρα πάντως καὶ ἀνωφέλεια· ὁμοίως καὶ ὁ ἰσχυρὸς στρατιώτης μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ματαίας δόξης τε καὶ τιμῆς, ὅπου προσδοκᾷ νὰ ἀπολαύσῃ, δὲν βάλλει ποσῶς εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς, οὔτε τινὰ ἄλλην βάσανον, ἔχων θάρρος νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀντιδίκους τοῦ Βασιλέως αὐτοῦ, διὰ νὰ τιμήσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ αὐτὸν ὑστερον κατὰ τὰ ἔπαθλα καὶ ἀνδραγαθίας αὐτοῦ· καὶ ἐὰν οὔτοι ὑπομένουσι τόσας θλίψεις καὶ κόπους καὶ λυπηρά, διὰ νὰ ἀποκτήσουν φθαρτὰ καὶ ῥέοντα πράγματα, ὅπου σήμερον εἶναι καὶ αὔριον ἀφανίζονται, καὶ μάλιστα ὅπου πολλάκις λανθάνονται οἱ ταλαίπωροι, καὶ δὲν ἀπολαμβάνουσι τὸ ποθούμενον, καθὼς εἶδομεν εἰς διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους· διότι ὁ μὲν γεωργὸς πέρνει τὸν κόπον μόνον καὶ σκορατίζει

τὸ γέννημα εἰς τὴν γῆν, θαρσῶν νὰ δεκαπλασιάσῃ αὐτό, καὶ αὐτὸς ὁ πτωχὸς δὲν ἀπολαμβάνει οὐδὲ τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ πάλιν ὁ ἔμπορος ἐξοδιάζει τὰ ἄσπρα αὐτοῦ, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ καράβι νὰ ταξιδεύσῃ, διὰ νὰ πραγματεύσῃ, καὶ νὰ διπλασιάσῃ τὰ χρήματα, καὶ αὐτὸς ὁ κακότηχος πίπτει εἰς τοὺς ληστὰς καὶ τὸν ἐκδύνουσιν, ἢ κάμνει χύσιν καὶ ῥίπτει τὸ πρᾶγμα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πολλὰκις χάνει καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ τελείως· ὁ δὲ στρατιώτης ὑπάγει νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς, καὶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος θανατώνεται· ἐὰν οὖν αὐτοὶ προδίδουσι τὰ σώματα αὐτῶν καὶ τὰς ψυχὰς εἰς τοσοῦτους κινδύνους διὰ ῥέοντα καὶ πρόσκαιρα πράγματα, πόσον πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὅπου ἡξεύρομεν ἀναμφιβόλως καὶ εἰμεθα βέβαιοι, πῶς ἔχομεν νὰ κληρονομήσωμεν τόσα ἀγαθὰ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν πανευφρόσυνα καὶ αἰώνια; Ταῦτα γινώσκοντες τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐκείνον οἱ ἄνθρωποι, ὡς καλοπροαίρετοι καὶ εὐγνώμονες, ἐβιάζοντο κατὰ τὸ δυνατὸν, νὰ ἀξιωθῶσι τοιαύτης μακαριότητος· καὶ ἄλλοι μὲν ἐδίδοντο εἰς ἄκραν ἄσκησιν καὶ σκληραγωγίαν σώματος, φεύγοντες τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατοικοῦντες εἰς ὄρη καὶ σπήλαια, μόνοι μόνῳ Θεῷ προσευχόμενοι· ἕτεροι δὲ πάλιν θερμότεροι εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ζηλωταὶ τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως, προέδιδον οὐ μόνον τὸν πλοῦτον αὐτῶν καὶ τὰ ὑπάρχοντα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν σάρκα δὲν ἠὺσπλαγχνίζοντο, οὔτε ἐλυποῦντο ποσῶς, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ ἄμετρον ἔρωτα, ὅπου εἶχον πρὸς τὸν ποθοῦμενον Χριστόν· καὶ ὅσον ἔβλεπον τοὺς αἰμοβόρους τυράννους θυμωμένους καὶ ἐρευνῶντας κατ' αὐτῶν διάφορα κολαστήρια, τόσον αὐτοὶ ἐπαρρησιάζοντο ἐθελουσίως πρὸς θάνατον· καὶ τὸ θαυμασιώτερον, οὐ μόνον ἄνδρες, ὅπου βοηθεῖ ἡ φύσις καὶ ἐνδυναμοῖ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ κοράσια τρυφερὰ δεκαπέντε χρόνων καὶ δώδεκα, ἀπὸ τὸν ἄπειρον πόθον ὅπου εἶχον, τὸ καὶ φίλτρον ἐγκάρδιον πρὸς τὸν Νυμφίον τὸν Ἐπουράνιον, ἐπελάνθανον τὸ τοῦ θήλεως τὴν χαννότητα, καὶ εἰς οὐδὲν ἐλογίζοντο βασιλέων καὶ τυράννων θρασυτητα· δὲν ἐσυλλογίζοντο κολαστηρίων δριμύτητα, οὔτε ἐλυποῦντο σωματικὴν ὠραιότητα, ἀλλὰ ἀπρηνοῦντο παντοίαν ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον καὶ σαρκικὴν ἠδυπάθειαν, καὶ ἔτρεχον ἐκουσίως εἰς θάνατον, ἡξεύροντας ὅτι διὰ μέσου τούτου τοῦ θανάτου ἠξιοῦντο τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος, καὶ μά-

λιστα ἢ σήμερον παρ' ἡμῶν χαρμονικῶς ἐσοταζομένη καὶ προκειμένη εἰς ἔπαινον, ἢ ὄντως ὠραία καὶ πάγκαλλος Νύμφη τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, ἢ πάσας τὰς λοιπὰς ὑπερβαίνουσα εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὠραιότητα, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἀξιώματα, ἢ Βασιλεῖς Αἰκατερίνα λέγω, ἢ Περίφημος καὶ Πιάσσοφος· ταύτης τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἠρωϊκὰ ἔπαθλα βούλομαι νὰ διηγηθῶ ὁ ἀνάξιος, καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου, ἵνα προσέχητε ἀκλινῶς νὰ ἀκροασθῆτε τὴν πανευφρόσυνον ταύτην καὶ γλυκυτάτην διήγησιν.

Αῦτη ἡ αἰοίδιμος ἦτο ἀπὸ τὴν περίφημον μεγαλόπολιν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Μαξεντίου, θυγάτηρ Κώνσταντος τοῦ πρώην βασιλέως, πολλὰ ὠραία καὶ εἰς τὸ κάλλος ἀμίμητος, μεγάλη εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος· ἦτις ἐπαιδεύθη πᾶσαν ἑλληνικὴν γραφὴν, ἔμαθεν ὅλους τοὺς ποιητάς, Ὅμηρον, Βιργίλιον, Ἀριστοτέλην καὶ Πλάτωνα· οὐ μόνον δὲ τοὺς φιλοσόφους, ἀλλὰ καὶ τὰς βίβλους τῶν ἰατρῶν, Ἀσκληπιοῦ, Ἰπποκράτους καὶ Γαληνοῦ, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλην τὴν ἠστορικὴν καὶ λογικὴν, καὶ πᾶσαν λέξιν καὶ γλῶσσαν ἔμαθεν, ὅπου ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν σοφίαν αὐτῆς· καὶ οὐ μόνον οἱ ὀρῶντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκούοντες ἐξεπλήττοντο· καὶ πολλοὶ πλουσιώτατοι ἄρχοντες τῆς Συγκλήτου ἐζήτησαν νὰ συμπεθερεύσουν μὲ τὴν μητέρα αὐτῆς, ἢ ὁποία ἦτο χριστιανὴ κρυπτῶς διὰ τὸν μέγαν διωγμὸν, ὅπου ἐκίνησε τὸν καιρὸν ἐκεῖνον κατὰ τῶν πιστῶν ὁ Μαξέντιος. Οἱ συγγενεῖς λοιπὸν καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς συνεβούλευον αὐτὴν νὰ ὑπανδρευθῆ, διὰ νὰ μὴ ὑπάγῃ ἡ βασιλεία τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς ἄλλοτριον ἄνθρωπον, καὶ ἀποξενωθῶσι ταύτης τελείως. Ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἠγάπα τὴν παρθενίαν κατὰ πολλὰ, ὡς φιλόσοφος· καὶ προφασίζομένη διαφόρους αἰτίας, ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔστεργε ποσῶς νὰ ὑπανδρευθῆ· ὅταν οὖν εἶδε πῶς ἠνώχλουν αὐτὴν πολλὰ, εἶπεν αὐτοῖς, ἵνα μὴ πειράζωσιν αὐτὴν· εὗρητε ἕνα νέον, νὰ εἶναι ὁμοιὸς μου εἰς τὰ τέσσαρα χαρίσματα, ὅπου ὁμολογεῖτε, πῶς ὑπερβαίνω τὰς λοιπὰς νεάνιδας, καὶ τότε νὰ λάβω αὐτὸν ὁμοζυγον, διότι δὲν καταδέχομαι νὰ λάβω ἀναξιώτερόν μου καὶ εὐτελέστερον· ἐρευνήσατε λοιπὸν πανταχοῦ ἐὰν εἶναι τις ὁμοιὸς μου εἰς τὴν εὐγένειαν, εἰς τὸν πλοῦτον, εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὠραιότητα· εἰ δὲ καὶ λείπει ἀπὸ αὐτὸν ἀπὸ ταῦτα κανένα χάρισμα, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ

λόγου μου. Καὶ αὐτοὶ γινώσκοντες, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ τοιοῦτος ἄνθρωπος, ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης, καὶ ἄλλοι τινὲς ἦτον εὐγενεῖς καὶ πλουσιώτεροι ἀπὸ ταύτην, μόνον εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὠραιότητα δὲν ὁμοίωζον. Ἡ δὲ ἔλεγεν, ὅτι δὲν κατεδέχετο νὰ λάβῃ κανένα ἀγράμματον· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς εἶχεν ἕνα πνευματικὸν ἀγιώτατον ἄνθρωπον, ὅστις ἦτο κεκρυμμένος ἔξω τῆς πόλεως· ἐπῆρεν λοιπὸν τὴν Αἰκατερίναν, καὶ ἐπόρευθησαν εἰς αὐτὸν νὰ συμβουλευθῶσιν. Ὁ δὲ ἀσκητὴς βλέπων τῆς Κόρης τὴν εὐταξίαν, καὶ ἀκούων αὐτῆς τὰ γνωστικὰ καὶ μέτρια λόγια, ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ νὰ ψαρεύσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν· ἠξέσω ἕνα θαυμάσιον Ἄνθρωπον, ὅστις σὲ ὑπερβαίνει ἀσυγκρίτως εἰς ὅλα τὰ χαρίσματα ὅπου εἶπες, καὶ εἰς ἕτερα ἀναρίθμητα· ἡ ὠραιότης αὐτοῦ ὑπερνικᾷ εἰς τὴν λάμπιν τὸν ἥλιον, ἡ σοφία αὐτοῦ κυβερνᾷ ὅλα τὰ αἰσθητὰ καὶ νοούμενα κτίσματα, ὁ πλοῦτος τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ διαμερίζεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ποτὲ δὲν ὀλιγοστεύει, ἀλλὰ μᾶλλον αὐξάνει διαδιδόμενος, ἡ εὐγένεια αὐτοῦ εἶναι ἄρρητος καὶ ἀνεκκλήτης. Ταῦτα καὶ ἕτερα πλείονα λέγων ὁ ἀσκητὴς, ἐνόμισεν ἡ Κόρη, ὅτι διὰ τινὰ ἐπίγειον ἄρχοντα ἔλεγεν, ὅθεν ἠλλοιώθη τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἠρώτα καταλεπτῶς, ἐὰν ἦσαν ἀληθινὰ ὅλα τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ τοσαῦτα ἐπαινήματα, ὅπου πρὸς αὐτὴν εἶπε διὰ τὸν ὀφθέντα ἄνθρωπον. Ὁ δὲ ἐβεβαίον τὰ λαληθέντα, διηγούμενος καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ χάριτας. Λέγει δὲ αὐτῷ ἡ Κόρη· τίνος εἶναι υἱὸς ὁ τοσοῦτον παρὰ σοῦ εὐφημούμενος; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· οὗτος δὲν ἔχει πατέρα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἐγεννήθη ἀφράστως καὶ ὑπὲρ φύσιν ἀπὸ μίαν εὐγενεστάτην Ὑπεραγίαν καὶ Χαριτωμένην Παρθένον, ἣτις ἠξιώθη διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῆς ἀγιότητα, καὶ ἔμενεν ἀθάνατος ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀναληφθεῖσα ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, καὶ προσκυνεῖται ὑπὸ πάντων τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ὡς Βασίλισσα πάσης τῆς κτίσεως. Λέγει δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ Αἰκατερίνα· εἶναι δυνατόν νὰ ἰδῶ τὸν νέον αὐτόν, περὶ τοῦ ὁποῦ διηγείσαι τοιαῦτα θαυμάσια; Καὶ ὁ γέρον· ἐὰν κάμης καθὼς σὲ εἰπῶ, θέλεις ἀξιωθῆ νὰ ἰδῆς τὸ ὑπέρλαμπρον αὐτοῦ καὶ πάμφωτον πρόσωπον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· βλέπω σε ἄνθρωπον γνωστικὸν καὶ σεβάσιμον γέροντα, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ψεύδεσαι

εἰς ὅσα εἶπες· λοιπὸν ἔτοιμός εἰμι νὰ τελέσω πάντα παρὰ σοῦ τὰ προστατόμενα. Τότε ὁ ἀσκητὴς ἔδωκεν αὐτῇ μίαν Εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἱστορημένη ἡ Παναγία Θεοτόκος, ἔχουσα τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν· αὐτὴ εἶναι ἡ Ἁειπάρθενος Μήτηρ Ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποῦ εἰπόν σοι τοιαῦτα θαυμάσια· λάβε λοιπὸν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ κλείσασα τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός σου, κάμε προσευχὴν ὀλονύκτιον μὲ εὐλάβειαν πρὸς αὐτὴν, ἣτις ὀνομάζεται Μαρία, καὶ παρακάλεσον αὐτὴν νὰ καταδεχθῆ νὰ δεῖξῃ εἰς σὲ τὸν Υἱὸν αὐτῆς, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐὰν δεηθῆς μετὰ πίστεως, εἰσακούσει σου, νὰ ἰδῆς ἐκεῖνον, ὅπου ποθεῖ ἡ ψυχὴ σου. Τότε ἡ Κόρη λαβοῦσα τὴν ἱερὰν Εἰκόνα, ἀπῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ τὴν νύκτα ἐκλείσθη μόνη εἰς τὴν κάμεραν, καὶ προσήχητο καθὼς ὁ γέρον τῆς συνέστησεν. Οὕτως λοιπὸν δεομένη, ἀπὸ τὸν κόπον ἀφύπνωσε, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄραμα αὐτῆς τὴν τῶν Ἀγγέλων Βασίλισσαν, καθὼς ἦτο ἱστορημένη μὲ τὸ Ἅγιον Βρέφος, τὸ ὁποῖον ἠκτινοβόλει ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ὅπως ἔστρεφε πρὸς τὴν Μητέρα τὸ πρόσωπον· ὅθεν ἡ Κόρη ἔβλεπε μόνον τὰ τούτου ὀπίσθια· καὶ ποθοῦσα νὰ ἰδῆ αὐτὸ ἀπ' ἐμπροσθεν, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος· ὁ δὲ Χριστὸς ἔστρεφε πάλιν ἐκεῖθεν τὸ πρόσωπον· τούτου γενομένου τρισῶς, ἀκούει τὴν Παναγίαν καὶ ἔλεγε ταῦτα· ἰδὲ Τέκνον τὴν δούλην σου Αἰκατερίναν, πόσον εἶναι ὠραία καὶ πάγκαλλος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· μάλιστα τόσον εἶναι ζοφώδης καὶ ἄσχημος, ὅπου δὲν δύναμαι νὰ βλέπω αὐτὴν. Λέγει αὐτῷ ἡ Θεοτόκος· δὲν εἶναι Πάνσοφος ὑπὲρ πάντας τοὺς Ῥήτορας, πλουσία καὶ εὐγενὴς ὑπὲρ τὰς νεάνιδας πασῶν τῶν πόλεων; Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο· μάλιστα λέγω σοι Μητέρα μου, ὅτι εἶναι ἀγνωστος, πένης καὶ τοσοῦτον εὐκαταφρόνητος, ἕως οὗ εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην διάθεσιν, ὅπου δὲν καταδέχομαι νὰ μὲ ἰδῆ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· δέομαί σου Γλυκύτατον Τέκνον μου, μὴ καταφρονήσης τὸ πλάσμα σου, ἀλλὰ νουθέτησον αὐτὴν, καὶ ἐρμήνευσον αὐτὴν τί νὰ πράξῃ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν δόξαν σου, καὶ νὰ ἰδῆ τὸ ὑπέρλαμπρόν σου καὶ παμπόθητον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦσι νὰ βλέπουν οἱ Ἄγγελοι. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο· ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸν Γέροντα, παρ' οὗ ἔλαβε τὴν Εἰκόνα, καὶ καθὼς τὴν συμβουλεύσει, ἄς κάμῃ, καὶ τότε ἀφοῦ βαπτισθῆ, θέλει μὲ ἰδεῖ, νὰ λάβῃ πολ-

λὴν ἀγαλλίαισιν καὶ ὠφέλειαν. Ταῦτα ἰδοῦσα ἡ Κόρη ἐξύπνησε· καὶ θαυμάζουσα τὴν ὀπτασίαν αὐτὴν, ἀπῆλθε τὸ πρῶτὸ μὲ ὀλίγας γυναῖκας εἰς τὸ κελλὶον τοῦ Γέροντος, καὶ πεσοῦσα μετὰ δακρῦων εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐδιηγῆθη τὰ ὁραθέντα, καὶ παρεκάλει μετὰ δεήσεως, νὰ νουθετησῇ αὐτὴν, πῶς νὰ πράξῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ ποθοῦμενον. Ὁ δὲ ὄσιος ἐδιηγῆθη αὐτῇ καταλεπτῶς πάντα τὰ μυστήρια τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως, ἀρξάμενος ἀπὸ τὴν Κοσμοποίαν, καὶ πλαστούργησιν τοῦ προπάτορος, ἕως εἰς τὴν τελευταίαν ἔλευσιν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· καὶ περὶ τῆς ἀνεκλαλήτου δόξης τοῦ Παραδείσου, καὶ τῆς πανωδύνου καὶ ἀτελευτήτου κολάσεως εἶπεν αὐτῇ καὶ τὸσον κατήχησεν αὐτὴν ἱκανῶς, ὅπου ἐγνώρισεν εἰς ὀλίγον διάστημα πᾶσαν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, ὡς ἔμπειρος γραμμάτων καὶ πάνσοφος. Ὅθεν πιστεύσασα ἐξ ὅλης καρδίας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ἐπειτα παρήγγειλεν αὐτῇ νὰ δεηθῇ πάλιν μετὰ πόθου πολλοῦ τῆς Ὑπεραγίας διὰ νὰ ἐφανισθῇ αὐτῇ, ὡς τὸ πρότερον. Ἐκδυθεῖσα λοιπὸν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐνδυθεῖσα στολὴν ἀδιάφθορον, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Βασίλεια, καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐδέετο νῆσις, καὶ μετὰ δακρῶν προσήνετο, ἕως οὗ πάλιν ἐφύπνωσε· καὶ τότε βλέπει τὴν Οὐράνιον Ἄνασσαν μὲ τὸ Θεῖον Βρέφος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε τὴν Αἰκατερίναν μὲ πολὺ σπλάγγνος καὶ ἰλαρότητα. Καὶ ἡ μὲν Θεομήτωρ ἠρώτησε τὸν Δεσπότην, ἐὰν ἤρσεν αὐτῷ ἡ Παρθένος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τῶρα ἐγένετο λελαμπρυσμένη καὶ ἐνδοξος ἡ πρόφῃ Ζοφώδης καὶ ἄτιμος, ἡ πένης καὶ ἄγνωστος ἐγένετο πλουσία καὶ πάνσοφος, ἡ καταφρονημένη καὶ ἄσημος, ἐγένετο εὐγενὴς καὶ περίφημος, καὶ τοσοῦτων ἀγαθῶν καὶ χαρίτων εἶναι ἐμπεπλησμένη, καὶ τὸσον ὀρέγομαι αὐτὴν, ὅπου στέργω νὰ μνηστευθῶ αὐτὴν διὰ Νύμφην μου ἀφθορον. Τότε ἡ Αἰκατερίνα ἔπεσε κατὰ γῆς μὲ δάκρυα λέγουσα· οὐκ εἰμὶ ἀξία, Ὑπερένδοξε Δέσποτα, νὰ βλέπω τὴν Βασίλειαν σου, ἀλλὰ ἀξιώσόν με νὰ συναριθμηθῶ μὲ τοὺς δούλους σου. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἔλαβε τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς κόρης, καὶ λέγει αὐτῷ· δός αὐτῇ διὰ ἀρραβῶνα Τέκνον μου, δακτυλίδιον, διὰ νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν καὶ νὰ ἀξιώσῃ αὐτὴν τῆς Βασιλείας σου. Τότε ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἔδωκεν αὐτῇ ἓνα δακτυλίδιον ὠραιότατον λέγων ταῦτα. Ἴδου σήμερον σὲ λαμβάνω διὰ Νύμφην μου ἀφθορον καὶ αἰώνιον, καὶ φύλαξον ἀκριβῶς τὴν συμφωνίαν ταύτην, νὰ

μὴ λάβῃς ποσῶς ἄλλον νυμφίον ἐπίγειον. Ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε τέλος ἡ ἔκτασις. Καὶ ἐγερθεῖσα ἡ Κόρη, βλέπει κατὰ ἀλήθειαν εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς τὸ δακτυλίδιον· καὶ ἔλαβε τόσῃν εὐφροσύνῃν καὶ ἀγαλλίαισιν, ὅπου ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκεῖνην εἰς τὸν Θεῖον ἔρωτα ἢ καρδία αὐτῆς, καὶ τὸσον ἠλλοιώθη θαυμασίαν ἁλλοίωσιν, ὅπου δὲν ἐφρόνει πλέον ἐπίγεια πράγματα, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀφθαρτα κάλλη τοῦ ποθομένου Χριστοῦ ἐφαντάζετο, αὐτὸν ἐπόθει, αὐτὸν ἐμελέτα κοιμωμένη καὶ ἔξυπνος. Ὁ δὲ παράνομος βασιλεὺς Μαξέντιος ἔχων ζῆλον πολὺν καὶ ἀνεῖκαστον εἰς τοὺς ἀναισθητοὺς θεοὺς ὁ ἀναισθητότερος τούτων καὶ ἀλογώτερος, ἔστειλεν εἰς ὅλα τὰ κάστρα καὶ τὰς χώρας τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ πρόσταγμα, ὅπου ἔγραφε ταῦτα. Ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Μαξέντιος χαιρετῶ ὅλους ἐκείνους, ὅπου εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ προστάσω νὰ συναχθῆτε ὅλοι τὸ γρηγορώτερον ἐδῶ εἰς τὰ βασίλεια, νὰ τιμήσωμεν ἀξίως τοὺς μεγάλους θεοὺς, δείχνοντες πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην τὴν πρέπουσαν, καὶ προσφέροντες αὐτοῖς τὰς θυσίας ἕκαστος, ὅσον δύναται, ἐπειδὴ καὶ ἕκαμαν εἰς ἡμᾶς τόσας εὐεργεσίας καὶ χάριτας· ὅστις δὲ καταφρονῆσει τοῦτό μου τὸ πρόσταγμα, καὶ τολμήσῃ νὰ προσκυνῇ ἄλλον Θεόν, θέλει λάβει ἀπὸ ἡμᾶς πολλὰς ζημίας καὶ διάφορα κολαστήρια. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφθασαν εἰς τὰς πόλεις πάσας τοιαῦτα προστάγματα, συνηθροίσθη πλῆθος λαοῦ ἀναρίθμητον· ἐπισύρων ἕκαστος κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτῷ, ἕτερος βόας, καὶ ἄλλος πρόβατα, οἱ δὲ πτωχοὶ πετεινὰ καὶ ἕτερα ὅμοια. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς βδελυρᾶς αὐτῶν πανηγύρεως, ἐθυσίασεν ὁ ἄγνωστος βασιλεὺς ταύρους ἕκαστὸν καὶ τριάκοντα, οἱ δὲ λοιποὶ ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες ὀλιγώτερα, καὶ ἀπλῶς, ἕκαστος προσέφερε τὴν θυσίαν τὴν κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ δεῖξῃ πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, καὶ πρὸς τοὺς ἀνοσίους θεοὺς αὐτῶν ὁσιότητα. Ἐπλήσθη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν σφαγέντων ζώων καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν θυσιῶν, ὥστε ὅπου ἦτον πανταχοῦ μεγάλη στενοχωρία καὶ σύγχυσις, ὁ δὲ ἄηρ ἐμολύνετο. Τούτων οὕτω γενομένων, βλέπουσα ἡ εὐλαβὴς καὶ περικαλλῆς Αἰκατερίνα τοιοῦτον ναγάγιον χαλεπώτατον, ὅπου εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐπείγοντο βιαίως εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ διὰ νὰ φύγουν θάνατον πρόσκαιρον, προέδιδον τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς αἰώνιον κόλασιν, ἐπλήγη δεινῶς τὴν καρδίαν, συμπονοῦσα τὴν ἀπώλειαν

αὐτῶν καὶ συμπάσχουσα. Ὅθεν ἐκίνησεν ἀπὸ ζῆλον ἐνθεον, λαβούσα εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῆς ὀλίγους δούλους, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ναόν, ὅπου τὴν θυσίαν ἐτέλουν οἱ ἄφρονες· καὶ ὡς ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, ἐτραβίξε τὴν ὄψιν πάντων πρὸς τὸ ἀμήχανον κάλλος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει καὶ τὴν ἐνδοθεν ὠραιότητα. Ἐμήνυσεν δὲ τῷ βασιλεῖ, ὅτι ἔχει νὰ εἰπῇ αὐτῷ λόγον ἀναγκαίας τινὸς ὑποθέσεως, καὶ οὗτος εἶπε νὰ εισέλθῃ. Ἡ δὲ ἦλθεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν ἔκαμιν αὐτῷ μετάνοιαν, ἔπειτα εἶπε ταῦτα σταθερὰ καὶ ἐλεύθερα. Ἐπρεπέ σου, ὦ βασιλεῦ, καὶ πρότερον νὰ γνωρίσῃς τὴν πλάνην ὅπου ἔχετε, λατρεύοντες ὡς θεοὺς εἰδῶλα φθαρτὰ καὶ ἀναίσθητα· ὅτι ἐντροπὴ μεγάλη εἶναι εἰς ὑμᾶς νὰ ὑπάρχετε τόσον φανερὰ τυφλοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν, προσκυνοῦντες ἀνόητοι τοιαῦτα βδελύγματα· καὶ κἂν τὸν σοφόν σου Διόδωρον δὲν πιστεύεις, ὅστις λέγει πῶς ἦτον ἄνθρωποι οἱ θεοὶ σου, καὶ ἐτελείωσαν τὸν βίον ἐλεινῶς; ἀλλὰ διὰ τινὰς πράξεις ὅπου ἐτέλεσαν, ἦγουν ἀνδρείας, ἢ ἐτέρας σπουδῆς, τινὲς ὠνόμασαν αὐτοὺς ἀθανάτους, ὡς ἀνόητοι, καὶ μετῆλθον, καὶ εἰδῶλα καὶ ὅμοια τούτοις ἐτίμησαν· οἱ δὲ μεταγενέστεροι, μὴ ἠξέροντες τὴν γνώμην τῶν προγόνων αὐτῶν, ὅτι μόνον διὰ ἐνθύμησιν ἔστησαν αὐτοῖς ἀνδριάντας, ἀλλὰ νομίζοντες πῶς εἶναι πράγμα εὐσεβὲς καὶ εὐάρμοστον, προσεκύνησαν αὐτούς, ὡσπερ θεοὺς. Ἐτι δὲ καὶ ὁ Χαιρωνεὺς Πλούταρχος μέμφεται καὶ καταφρονεῖ, ὅσους ἐπλανήθησαν νὰ σέβωνται τοιαῦτα ἀγάλματα τούτων τῶν διδασκάλων σου ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃς ὦ βασιλεῦ, καὶ νὰ μὴ γίνεσαι αἰτία τῆς ἀπωλείας τοσούτων ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας θέλεις κληρονομήσει ἀτελεύτητον κόλασιν. Εἷς ἐστὶν ὁ ἀληθὴς Θεός, αἰδῖος, προάναρχος καὶ ἀθάνατος, ὅστις ὕστερον ἐγένετο διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἄνθρωπος. Διὰ τούτου οἱ βασιλεῖς βασιλεύουσιν, αἱ ἐπαρχίαι κυβερνῶνται, τὰ στοιχεῖα καὶ ὅλος ὁ κόσμος συνίστανται, καὶ πάντα τὰ κτίσματα ἐκτίσθησαν μετὰ ἓνα λόγον αὐτοῦ, καὶ διαμένουσιν. Οὗτος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ Πανάγαθος δὲν ἔχει χρεῖαν ἀπὸ τοιαύτας θυσίας, οὐδὲ εὐφραίνεται εἰς τὰς σφαγὰς τῶν ἀνευθύνων ζώων, ὅπου δὲν ἔπαισαν, ἀλλὰ μόνον προστάσει νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ ἀπαρασάλευτα. Ταῦτα ἀκούσας ἐθυμώθη πολλὰ ὁ Μαξέντιος, καὶ ἔμεινεν ἄφρονος ὥραν πολλήν· ἔπειτα μὴ δυνάμενος νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰ λόγια

αὐτῆς, ἀπεκρίνατο. Ἄφες ἡμᾶς νὰ τελειώσωμεν τὴν θυσίαν, καὶ τότε θέλομεν ἀκούσει τοὺς λόγους σου καλλύτερα. Ἄφου δὲ ἐτέλεσε τὴν βδελυρὰν αὐτοῦ πανήγυριν, προστάσει νὰ φέρουν τὴν Ἁγίαν εἰς τὰ Βασιλεία, καὶ λέγει αὐτῇ· εἰπέ ἡμῖν, τίς εἶσαι, καὶ τίνες οἱ λόγοι, ὅπου πρὸς ἡμᾶς ἔλεγες; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἰμι θυγάτηρ τοῦ πρὸ σοῦ βασιλέως Κώνσταντος· καλοῦμαι δὲ Αἰκατερίνα, εἶμαι πεπαιδευμένη εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας τῶν γραμμάτων, Ῥητορικὴν, Φιλοσοφίαν, Γεωμετρίαν, καὶ τὰς λοιπὰς, ἀλλὰ ταῦτα πάντα, ὡς μάταια καὶ ἀνωφελῆ κατεφρόνησα, καὶ ἦλθον νὰ νυμφευθῶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, ὅστις λέγει ταῦτα διὰ τοῦ Προφήτου αὐτοῦ· ἀπολώ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τὴν σοφίαν αὐτῆς καὶ τὴν σύνεσιν, καὶ βλέπων τόσον κάλλος καὶ ὠραιότητα, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ θνητοῦς γονεῖς γεγεννημένη, ἀλλὰ καμμία θεὰ ἀπ' ἐκείνας, ὅπου αὐτὸς ἐσέβετο, καὶ διελέγετο πρὸς αὐτὸν μετὰ σχῆμα ἀνθρώπινον. Καὶ φανερώσας εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν γνώμην, ἀπεκρίθη αὐτῷ ἡ Μακαρία λέγουσα· ἀληθῶς εἶπας, ὦ βασιλεῦ, διὰ τί ὀνομάζεις θεοὺς τοὺς δαίμονας, οἵτινες δείχνουν διάφορα φαντάσματα πρὸς σέ, καὶ πλανῶντες παρακινουσί σε εἰς ἀσέλγειαν, καὶ ἐτέρας ἀτόπους ἐπιθυμίας. Ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ πηλός, καὶ μετὰ ἔπλασεν ὁ Θεὸς εἰς μορφήν τοιαύτην, καὶ μετὰ ἐτίμησε μετὰ τὸ κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν, καὶ ἀπὸ τοῦτο πρέπει νὰ θαυμάζηται μάλιστα ἡ σοφία τοῦ πλάσαντος, ἐπειδὴ εἰς τόσῃν εὐτελεῖ ὕλην τοῦ πηλοῦ ἐδυνήθη νὰ δώσῃ τόσῃν εὐμορφίαν καὶ ὠραιότητα. Εἰς ταῦτα ἐκάμιν ὁ Μαξέντιος λέγων· «Μὴ λέγῃς κακὸν διὰ θεοῦς, οἵτινες ἔχουν δόξαν ἀθάνατον». Καὶ ἡ Μάρτυς ἀνταπεκρίνατο· ἐὰν θέλῃς νὰ ἀποτινάξῃς ὀλίγον τὴν ἀχλὴν καὶ τὸν σκοτισμὸν τῆς ἀπάτης, θέλεις γνωρίσει τὴν τῶν θεῶν σου εὐτέλειαν, καὶ θὰ καταλάβῃς τὸν ἀληθῆ Θεόν, τοῦ ὁποίου τὸ θαυμάσιον Ὄνομα μόνον λαλούμενον, ἢ καὶ ὁ Σταυρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα διατυπούμενος, διώκει τοὺς θεοὺς σου καὶ ἀφανίζει αὐτούς, καὶ ἐὰν ὀρίξῃς, θέλω ἀποδείξει σοι φανερὰ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, δὲν ἠθέλησε νὰ διαλεχθῇ, φοβούμενος μήπως καὶ τὸν νικήσῃ μετὰ ἀποδείξεις, καὶ καταισχυθῇ, ἀλλὰ εἶπε ταῦτα προφασίζόμενος· ἄρρεπον εἶναι νὰ διαλέγεται ὁ βασιλεὺς μετὰ γυναῖ-

κας, ἀλλὰ νὰ συνάξω τοὺς σοφοὺς τῶν Ῥητόρων μου, καὶ τότε νὰ καταλάβῃς τῶν προβλημάτων σου τὴν ἀσθένειαν, καὶ γνωρίσασα τὸ συμφέρον σου, νὰ πιστεύσῃς εἰς τὰ ἡμέτερα δόγματα. Ταῦτα εἶπε, καὶ προστάσων νὰ φυλάττουσιν ἀκριβῶς τὴν Μάρτυρα, ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς ὅλα τὰ Κάστρα τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, διαλαμβάνουσιν οὕτως. Ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Μαξέντιος χαιρετῶ ὅλους τοὺς σοφοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥήτορας, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ ἔλθῃτε πρὸς με ταχέως, ἐπικαλεσάμενοι τὸν σοφώτατον θεὸν Ἐρμῆν, καὶ τὰς αἰτίας τῆς γνώσεως Μούσας, διὰ νὰ ἐπιστοιμίσετε ἓνα σοφώτατον γύναιον, ὁποῦ ἐνεφανίσθη εἰς ἡμέρας ταύτας, καὶ χλευάζει τοὺς μεγάλους θεοὺς, ὀνομάζον τὰς πράξεις αὐτῶν μύθους καὶ φλυαρήματα· καὶ οὕτω θέλετε δεῖξει τὴν πάτριον ὑμῶν σοφίαν, νὰ θαυμασθῶτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀπ' ἐμοῦ νὰ λάβετε χαρίσματα ἅπειρα διὰ ἀμοιβὴν τοῦ κόπου ὑμῶν. Συνήχθησαν λοιπὸν οἱ ἐκλεκτότεροι καὶ σοφώτεροι Ῥήτορες, τὸν ἀριθμὸν πενήκοντα, ὅξεῖς εἰς τὸ νοῆσαι, καὶ εἰς τὸ λαλεῖν ἱκανώτατοι πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπε ταῦτα ὁ Μαξέντιος· ἐτοιμάσθητε ἐπιμελέστατα, νὰ ἀγωνισθῆτε ἀνδρείως, καὶ μὴ ὀκνήσητε, θαρροῦντες, ὅτι μὲ γυναῖκα ἔχετε τὴν διάλεξιν· ἀλλὰ ὥσπερ νὰ εἴχετε ἀνταγωνιστὴν ἀνδρείοτατον τὸν σοφώτατον Ῥήτορα, οὕτω βάλετε ὅλην τὴν σπουδὴν, καὶ δεῖξατε τὴν σοφίαν ὑμῶν, ὅτι καθὼς ἐγὼ ἀκριβῶς ἐγνώρισα αὐτὴν, ὑπερβαίνει εἰς τὴν σοφίαν αὐτὸν τὸν θαυμάσιον Πλάτωνα· λοιπὸν παρακαλῶ ὑμᾶς, ὥσπερ νὰ εἴχετε αὐτὸν ἐκεῖνον ἀνταγωνιζόμενον, οὕτως ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν ἐπιδείξατε· καὶ ἐὰν νικήσητε, θέλω δώσει ὑμῖν μεγάλα χαρίσματα, εἰ δὲ καὶ νικηθῆτε, θέλετε λάβει αἰσχύνην ἀνεῖκαστον, καὶ ἐπονείδιστον θάνατον». Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Μαξεντίου, ἀπεκρίθη εἰς Ῥήτωρ, ὁ τῶν ἄλλων ἐπιφανέστερος· Ἄν ἦτον ἡ φρονιμωτέρα γυνή, ὁ βασιλεὺς, καὶ φιλοσοφωτέρα, δὲν θέλει δυνηθῆναι νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον ἡμῶν, καὶ πρόσταξε νὰ ἔλθῃ, καὶ τότε νὰ ἰδῆς τὴν ἀλήθειαν. Ἀκούσας λοιπὸν τὸν Ῥήτορα ὁ Μαξέντιος οὕτω καυχώμενον, ἐνεπλήσθη ὅλος ἠδονῆς καὶ φαιδρότητος, ἐλπίζων ὁ μάλιστα, νὰ νικήσῃ ἢ θρασεῖα γλώσσα καὶ ἀκόλαστος τὴν φιλοσοφίας καὶ ἐπιεικείας γέμουσαν· λοιπὸν κελεύει νὰ φέρουν τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίναν· ἦτο δὲ συνηγμένον πλῆθος πολὺ εἰς τὸ θέατρον, νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποβησόμενον. Ἀλλὰ πρὶν νὰ φθάσουν οἱ

ἀπεσταλμένοι εἰς τὴν Ἁγίαν, ἦλθεν οὐρανόθεν Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, καὶ λέγει αὐτῇ· «Μὴ φοβοῦ Παῖς τοῦ Κυρίου· Ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος θέλει δώσει σοὶ σοφίαν εἰς τὴν σοφίαν σου, νὰ νικήσῃς τοὺς Ῥήτορας· καὶ οὐ μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νὰ πιστεύσωσι διὰ σοῦ, καὶ νὰ λάβετε πάντες τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον». Λαβόντες δὲ αὐτὴν οἱ ἀπεσταλμένοι ἦλθον εἰς τὰ βασίλεια, καὶ εὐθύς ὁ γενναῖος ἐκεῖνος Ῥήτωρ εἶπε ταῦτα με σοβαρὸν βλέμμα φθηγόμενος· «Σὺ εἶσαι, ὁποῦ ὑβρίζεις τοὺς θεοὺς ἡμῶν τοσοῦτον ἀναίσχυντα; Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη αὐτῷ με πρότητα· «Ἐγὼ εἰμι· πλὴν οὐχὶ ἀναίσχυντος καθὼς εἶπες καὶ ἱταμῶς, ἀλλὰ μετρίως καὶ φιλαλήθως μάλιστα. Καὶ ὁ Ῥήτωρ· «Ἐπειδὴ οἱ μεγάλοι ποιηταὶ ὀνομάζουσιν αὐτοὺς ὑψηλοὺς, πῶς σὺ τολμᾷς καὶ κινεῖς κατ' αὐτῶν τὴν γλῶσσαν με τὴν ὁμοίωσιν, ὁποῦ ἐδοκίμασες τὴν σοφίαν αὐτῶν καὶ ἐκοινώνησες τῆς γλυκύτητος; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· «Τὴν μὲν σοφίαν ἔχω ἀπὸ τὸν Θεὸν μου χάριν, ὅστις εἶναι ἡ σοφία καὶ ἡ ζωὴ· καὶ ὅστις αὐτὸν φοβεῖται καὶ φυλάττει αὐτοῦ τὰ θεῖα προστάγματα, εἶναι ὄντως φιλόσοφος· ἀλλὰ τὰ ἔργα τῶν θεῶν σας καὶ αἱ διηγήσεις, εἶναι ἀνάξια λόγου, καὶ γεμάτα ἀπάτην, καὶ καταγέλαστα· πλὴν εἰπέ μοι, τίς ἀπὸ τοὺς μεγάλους σου ποιητᾶς, καθὼς λέγεις, καὶ πῶς θεοὺς αὐτοὺς ἐπωνόμασεν; Ὁ Ῥήτωρ εἶπε· «Πρῶτα μὲν ὁ σοφώτατος Ὅμηρος ἐπευχόμενος πρὸς τὸν Δία, λέγει. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι· καὶ ὁ περιβλεπτός Ὀρφεὺς εἰς τὴν θεογονίαν αὐτοῦ λέγει ταῦτα, εὐχαριστῶν τῷ Ἀπόλλωνι· ὦ ἀνάξ Λητοῦς υἱὲ ἐκατηβόλε, φοῖβε κραταῖε πανδερκέξ, θνητοῖς καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων, ἦλιε χρυσεόισιν ἀειρόμενε πτερύγεσιν· οὕτως οὖν οἱ πρῶτοι τῶν ποιητῶν καὶ κράτιστοι ἐτίμων αὐτοὺς καὶ ἐκάλουν θεοὺς ἀθανάτους· ἀπατάσαι λοιπὸν σὺ ἢ Πάνσοφος, νὰ προσκυνῆς τὸν Ἐσταυρωμένον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ποιητῆς Θεὸν ὀνόμασε. Καὶ ἡ Μάρτυς αὐτὸς ὁ Ὅμηρος λέγει πάλιν εἰς ἄλλον τόπον διὰ τὸν μέγιστον σου θεὸν Δία, πῶς εἶναι ψεύστης, ἀπατεῶν, πανουργος, καὶ σχολιώτατος, καὶ πῶς ἠθέλαν νὰ δέσουν αὐτὸν ἡ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐὰν δὲν ἔφευγε νὰ κρυφθῆ· ὁμοίως φαίνονται καὶ ἄλλα ὅμοια εἰς καταφρόνησιν τῶν θεῶν σας· ἐπεὶ δὲ τῶν Ἐσταυρωμένων εἶπες πῶς δὲν λέγει αὐτὸν τις παλαιὸς Διδάσκαλος, οὔτε ὁμολογεῖ αὐτὸν Θεόν, ἔπρεπε νὰ μὴ περιεργαζώ-

μεθα, οὔτε νὰ πολυπραγμονῶμεν περὶ αὐτοῦ, ὅστις εἶναι Θεὸς ἀληθής, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς καὶ Θαλάσσης, Ἡλίου καὶ Σελήνης, καὶ παντὸς ἀνθρωπίνου γένους Δημιουργός, ἀκατάληπτος, ἀνεξιχνίαστος τε καὶ ἄρρητος· ἀλλὰ διὰ ἀληθεστέραν πίστωσιν, ἀκουσον τί λέγει περὶ αὐτοῦ ἡ σοφωτάτη Σιβύλλα, μαρτυροῦσα αὐτοῦ τὴν ἔνθεον Σάρκωσιν καὶ τὴν Σωτήριον Σταύρωσιν. «Ὁψέποτέ τις ἐπὶ τὴν πολυσχεδῆ ταύτην ἐλάσειε γῆν, καὶ δίχα σφάλματος γεννήσεται Σάρξ, ἀκαμάτοις δὲ Θεότητος ὄροις ἀνιάτων παθῶν λύσει φθοράν, καὶ τούτῳ φθόνος γενήσεται ἔξ ἀπίστου λαοῦ, καὶ εἰς ὕψος κρεμασθήσεται, ὡς θανάτου κατάδικος· ἀκουσον δὲ καὶ τὸν ἄψευδῆ σου Ἀπόλλωνα, πῶς καὶ σατανικῶς ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀπαθῆ, βιαζόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως. «Εἰς με, φησί, βιάζεται Οὐράνιος, ὃς ἐστὶ Φῶς Τριλαμπές, ὃ δὲ παθὼν Θεός ἐστι, καὶ οὐ Θεότης παθὲν αὐτῆ, ἄμφω γὰρ βροτόσσωμος, καὶ ἄμβροτος, αὐτὸς ἤδη Θεὸς καὶ ἀνὴρ, πάντα φέρων ἐκ θνητῆς, Σταυρόν, ὕβριν, ταφήν, καὶ τὰ ἐξῆς»· ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸν ὄντως Θεόν, ὃ ὁποῖος εἶναι συνάναρχος τῷ γε γεννηκότι καὶ συναΐδιος, Ἀρχὴ καὶ Ῥίζα καὶ Πηγὴ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων· ἐδημιούργησε τὸν Κόσμον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, καὶ διακρατεῖ καὶ συνέχει αὐτόν. Ὁμοούσιος δὲ ὑπάρχων τῷ Πατρὶ, γέγονεν Ἀνθρωπος δι' ἡμᾶς, καὶ περιεπάτησεν εἰς τὴν γῆν, νουθετήσας, διδάξας, καὶ πάντα πραγματευσάμενος δι' ἡμᾶς, εἶτα καὶ θάνατον κατεδέξατο δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγνώμονας, διὰ νὰ λύσῃ τὴν πρώτην καταδίκην, καὶ νὰ λάβωμεν τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν καὶ μακαριότητα, καὶ οὕτως ἀνοίγονται ἡμῖν πάλιν αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου, τὰς ὁποίας κακῶς ἀπεκλείσαμεν, καὶ ἀναστὰς τριήμερος, ἀνῆλθεν εἰς Οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατήλθεν. Ἀπέστειλε δὲ τοῖς Μαθηταῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τοὺς ὁποίους ἔπεμψεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἐκήρυξαν αὐτοῦ τὴν Θεότητα, διὰ νὰ λυτρώσουν τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας· καὶ οὕτω πρέπει καὶ σὺ νὰ πιστεύσῃς φιλόσοφε, νὰ γνωρίσῃς τὸν ἀληθῆ Θεόν, νὰ γίνῃς δοῦλος αὐτοῦ, ἐὰν ποθῆς τὸ συμφέρον σου, ὅστις εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγγνος, καὶ προσκαλεῖν τοὺς ἁμαρτήσαντας, λέγων· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»· πιστευσὸν λοιπὸν κἂν τῶν ποιητῶν σου καὶ θεῶν σου, τοῦ Πλάτωνος λέγω, Ὁρφέως τε καὶ Ἀπόλλωνος, οἱ

ὁποῖοι καθαρὰ καὶ σαφέστατα, εἰ καὶ ἄγοντες, Θεὸν καὶ Χριστὸν ὠμολόγησαν, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Παντοδύναμος Κύριος ἀγονόμησε, διὰ νὰ μὴ ἔχητε εἰς τοῦτο καμμίαν πρόφασιν. Ἀτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγουσα ἡ Πάνσοφος Ῥήτωρ καὶ Πάγκαλλος, τὰ ὁποῖα ἀφήνω διὰ τὴν πολυλογίαν, κατέπληξε τὸν Φιλόσοφον, ὅστις ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ τὸ σύνολον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὸν οὕτως ἠττηθέντα καὶ θαυμαζόμενον, ἐπρόσταξε τοὺς ἐπιλοίπους νὰ διαλεχθοῦν μετὰ τὴν Μάρτυρα. Οἱ δὲ ἀπαγορεύουσι τὸν ἀγῶνα, λέγοντες· δὲν ἔχομεν νὰ ἀντισταθῶμεν τῇ ἀληθείᾳ, οὔτε δυνάμεθα, βλέποντες μάλιστα νενικημένον τὸν προεστῶτα ἡμῶν. Τότε ὁ Μαξέντιος θυμωθεὶς, προστάσσει νὰ ἀνάψωσι πυρκαϊάν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, καὶ νὰ καύσουν τοὺς Ῥήτορας. Οἴτινες ἀκούσαντες τὴν ἀπόφασιν, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας, δεόμενοι νὰ συγχωρήσῃ αὐτοῖς ὁ Κύριος, ὅσα ἐν ἀγνοίᾳ ἤμαρτον, καὶ νὰ ἀξιωθῶν τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος, καὶ τῆς δωρεᾶς τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ Ἁγία ἐμπλησθεῖσα ἡδονῆς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, εἶπεν αὐτοῖς· «ὄντως μακάριοι ὑμεῖς καὶ καλότυχοι, ὅτι τὸ σκότος ἀφήκατε, καὶ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἠκολουθήσατε, καὶ φθειρόμενον ἐπὶ γῆς βασιλέα καταλιπόντες, προσήλθετε εἰς τὸν Ἄφθαρτον καὶ Οὐράνιον· μὴ ἀμφιβάλλετε εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ πῦρ, ὁποῦ σᾶς φοβερίζουν οἱ ἀσεβεῖς, θέλει γίνῃ εἰς ὑμᾶς· Βάπτισμα καὶ κλίμαξ Οὐράνιος διὰ νὰ καθαρῶσιν πᾶσαν κηλῖδα καὶ ὄψον ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὡς ἀστέρας φαινοὺς νὰ παραπέμψῃ ὑμᾶς εἰς τὸν Βασιλέα ἐκεῖνον διὰ νὰ ποιῆσῃ ὑμᾶς φίλους αὐτοῦ ἡγαπημένους». Ταῦτα λέγουσα ἡ Ἁγία, παρῆκνισεν αὐτοὺς μετὰ ταύτας ἐλπίδας, καὶ ἐσημείωσεν ὅλους ἕνα καθ' ἕνα μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μετὰ εὐχαριστίας καὶ ἡδονῆς ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸ μαρτύριον· οἱ δὲ στρατιῶται ἔρριψαν αὐτοὺς εἰς τὴν πυρὰν χαίροντας, τῇ ἰσ' τοῦ Νοεμβρίου μηνός. Ἐσπέρας δὲ μετέβησαν τινὲς εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστοι, νὰ συναΐξουν τὰ λείψανα αὐτῶν, καὶ τὰ εὐρηξαν ὅλα σῶα καὶ ἀκέραια, καὶ μήτε τρίχα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατακαύθη· τοῦτο πρῶτον σημεῖον τῆς πρὸς Θεὸν αὐτῶν φιλίας καὶ οικειώσεως. Εὐχαριστήσαντες λοιπὸν τῷ Θεῷ πρεπόντως, καὶ ἐπιστρέψαντες πολλοὺς πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας μετὰ τὴν θαυματουργίαν ταύτην, λαμπρῶς αὐτὰ καὶ ὁσίως εἰς τόπον ἀρμόδιον κα-

τέθεντο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὄλην αὐτοῦ τὴν φροντίδα εἶχεν εἰς τὴν Ἁγίαν, καὶ ἐδοκίμασε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν εἰς τὴν θρησκείαν αὐτοῦ· καὶ μὴ δυνάμενος μὲ συλλογισμοὺς φιλοσοφίας, ἐπεχείρησε μὲ κολακείας καὶ πανουργήματα, λέγων ὑπάκουσόν με καλῆ Οὐγατερ, ὅτι ὡς φιλόστοργός σου πατήρ συμβουλεύω σοι, νὰ προσκυνήσῃς τοὺς μεγάλους θεοὺς, καὶ μάλιστα τὸν μουσικὸν Ἑρμῆν, ὅστις σὲ ἐστόλισε μὲ τοσαῦτα τῆς φιλοσοφίας χαρίσματα, καὶ θέλω δώσει σοι, μάρτυρες οἱ θεοὶ πάντες, τὸ ἥμισυ μέρος τῆς ἐξουσίας μου, νὰ κατοικήσῃς μετ' ἐμοῦ εἰς τὰ Βασιλεία». Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς μεγαλόφρων ὁποῦ ἦτο καὶ φρόνιμος, ἐγνώρισε τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς πανουργίας σοφίσματα, καὶ λέγει αὐτῷ· «Ἐσεκέπασε ὦ βασιλεῦ τὴν σκηνὴν, καὶ μὴ ὑποκρίνεσαι τὸ δολερὸν τῆς ἀλώπεκος, ὅτι ἐγώ, καθὼς σοι εἶπον τὸ πρότερον, εἶμαι Χριστιανή, καὶ ἦλθον νὰ νυμφευθῶ τῷ Χριστῷ, τὸν ὁποῖον μόνον ἔχω Νυμφίον καὶ σύμβουλον, στολὴν καὶ κόσμον τῆς Παρθενίας μου, καὶ ποθῶ τὸ μαρτύριον περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν βασιλικὴν ἀλουργίδα καὶ στέφανον». Ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν προσποιούμενος ὅτι φροντίζει πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς, ἀπεκρίνατο· «Μὴ με ἀναγκάσῃς νὰ ὑβρίσω ἀκουσίως μου τὴν ἀξίαν σου». Καὶ ἡ Μάρτυς· «Κάμε εἴτι θέλεις, ὅτι μὲ τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ἀτιμίαν θέλεις προξενήσῃς εἰς ἐμὲ δόξαν ἀληθῆ καὶ ἀθάνατον, καὶ θέλει πιστεύσει καὶ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων εἰς τὸν Χριστὸν μου, καὶ ἐξόχως τοῦ παλατίου σου, ὁποῦ νὰ μὲ προπέμψωσι καὶ αὐτοὶ πρὸς τὰς ἱεράς ἐκεῖνας μονὰς μὲ δόξαν πολλὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν». Ταῦτα μὲν εἶπεν ἡ Ἁγία. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπένευσεν ἄνωθεν καὶ ἐτελειώθη ταύτης ἡ πρόρρησις. Τότε Μαξέντιος προστάσσει νὰ ἐκδύσουν αὐτὴν τὴν βασιλικὴν πορφύραν, καὶ νὰ τύπτουν αὐτὴν μὲ νεῦρα βοῶν ἀνελεήμονα· τούτου δὲ γενομένου μὲ τὴν πρόσταξιν, ἔτυπτον τὴν Μάρτυρα δύο ὥρας δυνατὰ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ εἰς τὴν ῥάχην ὁμοῦ τοσοῦτον, ἕως οὗ κατεξέσχισαν σχεδὸν ἅπαν τὸ Παρθενικὸν ἐκεῖνο Σῶμα, καὶ γέγονεν ὅλον ἄσχημον ἀπὸ τὰς πληγὰς τὸ πρόην ὠραῖον καὶ πάγκαλλον· καὶ τὰ μὲν αἵματα ἔτρεχον ποταμηδόν, καὶ ἐκοκκίνισε τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ Ἁγία ἴστατο μὲ τόσην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα, ὁποῦ οἱ ὀρώντες ἐθαύμαζον. Ὅψεποτε δὲ τὸ ἀνήμερον ἐκεῖνο θηρίον ἐκέλευσε νὰ φυλακώσουν αὐτὴν, καὶ νὰ μὴ δώσουν αὐτῇ

βρωσῖν ἢ πόσιν τινὰς ἕως ἡμέρας δώδεκα, διὰ τὰ συλλογισθῆ μὲ ποῖον τρόπον κολάσεως νὰ θανατώσῃ αὐτὴν. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἡ τοῦ Μαξεντίου ὁμόζυγος εἶχε πόθον πολὺν νὰ ἐνωθῆ μὲ τὴν Ἁγίαν, διατὶ τὴν ἠγάπησε περισσά, ἀκούσασα τὰς ἀρετὰς αὐτῆς καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα, καὶ μάλιστα διὰ ἓνα ὄνειρον, ὁποῦ εἶδεν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, καθὼς ἐδῶ παρακάτω φαίνεται· ὅθεν ἐτρῶθη τὴν καρδίαν τοσοῦτον εἰς τὴν ἀγάπην, ὁποῦ δὲν ἐδύνατο νὰ κοιμηθῆ. Ἐξεληθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, ἔκαμεν εἰς ἓνα χωρίον ὀλίγας ἡμέρας· ὅθεν ἡ βασίλισσα εὗρεν ἄδειαν νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου. Ἦτο δὲ εἰς μέγας ἄρχων δυνατός, στρατοπεδάρχης τὴν ἀσίαν, φίλος μέγας τοῦ βασιλέως, Πορφυρίων ὀνομαζόμενος, ἀνθρωπος πιστός καὶ καλόγνωμος· τούτῳ ὡμολόγησεν ἡ Αὐγούστα τὴν γνώμην αὐτῆς, μυστικὰ ταῦτα λέγουσα· τὴν προλαβοῦσαν νύκτα εἶδα εἰς τὸ ὄραμά μου τὴν Αἰκατερίναν, ἣτις ἐκάθητο ἐν μέσῳ πολλῶν νέων καὶ Παρθένων ὠραίων, ἐνδεδυμένων στολὰς λευκάς· καὶ τόση λάμψις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὁποῦ δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω αὐτὴν· καὶ αὐτὴ μὲ ἐκάθισε πλησίον αὐτῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου χρυσὸν στέφανον, λέγουσα· «Ὁ Δεσπότης Χριστὸς πέμπει σοι τοῦτον τὸν στέφανον· ὅθεν ἔχω τόσον πόθον νὰ ἰδῶ αὐτὴν, ὁποῦ δὲν εὐρίσκω ἀνάπαυσιν· λοιπὸν παρακαλῶ σε νὰ κάμῃς τρόπον νὰ ἀνταμώσω αὐτὴν χρυφά». Ὁ δὲ Πορφυρίων ἀπεκρίνατο· «ἐγὼ νὰ πληρώσω τὸν πόθον σου Δέσποινα». Ἀφοῦ λοιπὸν ἐνύκτωσεν, ἐπῆρε διακοσίους στρατιώτας καὶ ἦλθον εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὴν βασίλισσαν· καὶ δόντες τῷ δεσμοφύλακι χρήματα, ἤνοιξε τὰς θύρας· καὶ εἰσελθόντες, ὡς εἶδεν ἡ Αὐγούστα τὴν ποθεινὴν ἐκεῖνην ὄψιν τῆς Μάρτυρος, καὶ τὴν ἐπανθοῦσαν αὐτῇ Θεῖαν χάριν, καταπλαγεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνθηρὰν ἀκτίνα τοῦ βασιλικοῦ ἐκεῖνου προσώπου, πίπτει ταχέως πρὸς τοὺς πόδας αὐτῆς μετὰ δακρύων, τοιαῦτα λέγουσα· «Τώρα εἶμαι καλότυχος καὶ Μακαρία Βασίλισσα, ὁποῦ σὲ ἀπῆλαυσα· ἐγὼ ἐπόθουν ὑπὲρ φύσιν νὰ ἰδῶ τὸ βασιλικὸν σου πρόσωπον, καὶ ἐδίψων, ὡς ἔλαφος, νὰ ἀκούσω τὴν μελίρρυτον γλώσσάν σου, καὶ τώρα ὁποῦ ἤξιώθην τῆς ἐφέσεως, δὲν θέλω λυπηθῆ, ἐὰν ὑστερηθῶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν βασιλείαν μου· εὐφραίνομαι κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, ὑποδεχομένη τοσαύτην γλυκεῖαν αὐγὴν ἀπὸ τὴν ὠραίαν σου ὄρασιν.

Μακαρία σὺ καὶ ζηλωτὴ, ὅτι τοιοῦτω Δεσπότῃ προσεκολληθήης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαμβάνεις τσαύτας δωρεὰς καὶ χαρίσματα». Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη αὐτῇ λέγουσα: «Μακαρία εἶσαι καὶ σὺ, ὦ βασίλισσα, ὅτι βλέπω ἕνα στέφανον, ὁποῦ βάλλουσιν εἰς τὴν κορυφὴν σου οἱ Ἄγγελοι, τὸν ὁποῖον θέλεις λάβει μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ διὰ ὀλίγην κόλασιν, ὁποῦ θέλεις ὑπομείνει, θέλεις ὑπάγει πρὸς τὸν ἀληθῆ Βασιλέα, νὰ βασιλεύῃς αἰώνια. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ· φοβοῦμαι τὰς βασάνους καὶ τὸν ὁμόζυγον, ὅτι εἶναι πολλὰ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Λέγει πρὸς αὐτὴν ἡ Ἁγία· «ἔχει θάρρος, ὅτι θέλεις ἔχει εἰς τὴν καρδίαν σου τὸν Χριστὸν βοηθοῦντά σοι, ὁποῦ νὰ μὴ ἐγγίση εἰς σὲ καμμία βίασanos, μόνον ὀλίγον θέλει πονέσει τὸ σῶμά σου ἐδῶ πρόσκαιρα, καὶ ἐκεῖ θὰ ἀναπαύσαι αἰώνια. Καὶ ὡς ἔλεγε ταῦτα ἡ Ἁγία, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Πορφυρίων, λέγων· «τί ἀγαθὸν χαρίζει ὁ Χριστὸς εἰς ὅσους πιστεύουσιν εἰς αὐτόν; ὅτι βούλομαι νὰ γίνω καὶ ἐγὼ στρατιώτης αὐτοῦ». Καὶ ἡ Μάρτυς· «Δὲν ἀνέγνωσ ποτὲ καμμίαν γραφὴν τῶν Χριστιανῶν, οὔτε ἤκουσες;» Καὶ ὁ Πορφυρίων· «ἀπὸ παιδίον ἤμην εἰς τοὺς πολέμους ἀσχολούμενος, καὶ δὲν ἐφρόνιζον ἄλλα πράγματα. Λέγει εἰς αὐτόν ἡ Ἁγία, «Δὲν δύναται γλῶσσα νὰ διηγῆται τὰ ἀγαθὰ, ὁποῦ ὁ Πανάγαθος Θεὸς καὶ Φιλάνθρωπος ἠτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, καὶ φυλάττουσι τὰ τούτου προσταγμάτων». Τότε ὁ Πορφυρίων χαρᾶς ἀπείρου πληθεὶς, πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τοὺς διακασίους στρατιώτας καὶ μετὰ τὴν βασίλισσαν· καὶ ἀσπασάμενοι ἅπαντες μετ' εὐλαβείας τὴν Μάρτυρα, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός, δὲν ἀφήκε τὴν Ἁγίαν ἀνεπιμέλητον τσαύτας ἡμέρας, ἀλλ' ὡς φιλόστοργος Πατὴρ ἔδειξε πρὸς αὐτὴν κηδεμονίαν τὴν πρέπουσαν, καὶ ἐπεμπεν αὐτῇ τροφὴν μίαν περισσερὰν καθ' ἐκάστην, ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ καλὸς ἀγωνοθέτης ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτὴν μετὰ δόξαν πολλήν, καὶ ὅλα τὰ οὐράνια τάγματα· καὶ ἐδυνάμωσε τὴν καρτερίαν αὐτῆς περισσότερον, καὶ ἔδωκε θάρρος εἰς αὐτὴν λέγων· «μὴ δειλιάσης ἡγαπημένη μου Θύγατερ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ, καὶ δὲν θέλει ἐγγίσει εἰς σὲ καμμία βίασanos, ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπομονὴν σου θέλεις ἐπιστρέψει πολλοὺς εἰς τὸ ὄνομά μου, καὶ νὰ ἀξιωθῆς πολλοὺς στεφάνους καὶ τρόπαια. Ταῦτα εἶπεν αὐτῇ τὴν τελευταίαν νύκτα ὁ Κύριος. Καὶ τὸ πρωὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ

βήματος ὁ Μαξέντιος, προστάσει νὰ φέρουν τὴν ἁγίαν Αἰκατερίναν, ἣτις εἰσῆλθεν εἰς τὰ Βασίλεια μετὰ τῶν πνευματικῶν χαρίτων καὶ τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης φαιδρότητος, ὥστε ὁμοῦ καὶ οἱ παρόντες περιελάμφθησαν ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς αὐτῆς ὠραιότητος. Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη καὶ αὐτὸς δεινῶς, καὶ νομίζων, ὅτι ἐλάμβανε παρὰ τινος τροφὴν εἰς τὴν φρουράν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀδυνάτησε τόσας ἡμέρας, οὔτε τὸ παράπαν ἀσχήμισεν, ἐβούλετο νὰ κακοποιήσῃ τοὺς φύλακας. Ἡ δὲ Ἁγία, διὰ νὰ μὴ κολασθοῦν οἱ ἀνεύθυνοι, ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, λέγουσα· «ἐγὼ βασιλεῦ τροφὴν ποσῶς δὲν ἔλαβα ἀπὸ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς, ὁποῦ φροντίζει διὰ τοὺς δούλους αὐτοῦ, μετ' ἐτρεφεν». Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τοιοῦτον κάλλος, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ πάλιν μετὰ κολακείαν, καὶ ὑπουλόγησε τὴν Ἁγίαν, λέγων ταῦτα. «Σοὶ πρέπει τὸ βασίλειον Θύγατερ ἠλιόμορφε κόρη, ὁποῦ ὑπερβαίνεις τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν εὐπρέπειαν· ἐλθέ λοιπὸν θυσίασον τοῖς θεοῖς νὰ γίνῃς βασίλισσα, νὰ περάσῃς μετ' ἐμοῦ ζωὴν πανευφρόσυνον, καὶ μὴ θελήσης, παρακαλῶ σε, νὰ ἀπολεσθῆ ἢ τσαύτη ὠραιότης μετὰ κολαστήρια». Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ Ἁγία, «Ἐγὼ εἶμαι γῆ καὶ πηλός, καὶ πᾶσα ἡ ὠραιότης ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄνειρος ἀφανίζεται, ἢ ἀπὸ ὀλίγην ἀσθένειαν, ἢ ἀπὸ γῆρας, ἢ μετὰ θάνατον, λοιπὸν μὴ φρόντιζε διὰ τὸ κάλλος μου». Ὅτε δὲ ταῦτα διελέγετο ἡ Ἁγία μετὰ τὸν Μαξέντιον, ἔπαρχος τις Χουρσασαδὲμ ὀνόματι, ὄξυς εἰς ὀργὴν, καὶ εἰς τιμωρίαν εὐκόλος, θέλων νὰ δείξῃ πρὸς τὸν βασιλέα ἀγάπην καὶ εὐνοίαν, συλλογισθεὶς ὀλίγον κατὰ διάνοιαν, εἶπε ταῦτα· «ἐγὼ βασιλεῦ εὗρηκα μίαν μηχανὴν νὰ νικήσῃς τὴν Κόρην, ἢ νὰ λάβῃ πολυῶδον θάνατον, πρόσταξον νὰ κάμουν τέσσαρας ξυλίνοὺς τροχοὺς εἰς μίαν περόνην, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ καρφώσουν γύρωθεν ξυράφια καὶ ἄλλα σίδηρα κοπτερὰ καὶ δξύτατα· οἱ δύο νὰ γυρίζουσι δεξιὰ, καὶ οἱ δύο ἀριστερὰ, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἄς βάλλουν αὐτὴν δεδεμένην, καὶ οὕτω γυρίζοντες οἱ τροχοί, νὰ καταξεσχίζουν τὰς σάρκας αὐτῆς· καὶ πρῶτον μὲν ἄς γυρίσουν τοὺς τροχοὺς, μήπως καὶ φοβηθῆ τὸ σκληρὸν τοῦτο μηχανήμα καὶ τελήσῃ τὸ προστασόμενον, εἰ δὲ μὴ, ἄς λάβῃ ἐλευθέρων θάνατον». Ἦρσε τῷ βασιλεῖ ἡ βουλὴ τοῦ ἐπάρχου, καὶ προστάσει νὰ κάμουν ὡς ἄνωθεν εἰς τρεῖς ἡμέρας λοιπὸν ἐτελειώθησαν· καὶ φέ-

ροντες τὴν Ἁγίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεινὸν κολαστήριον, ἐγύρισαν μετὰ βίαν πολλὴν τοὺς τροχοὺς νὰ φοβηθῇ· καὶ λέγει αὐτῇ ὁ βασιλεὺς· «βλέπεις; εἰς αὐτὸ τὸ μηχανήμα μέλλεις νὰ λάβῃς πικρότατον θάνατον, ἔὰν δὲν προσκυνήσῃς τὰ εἰδωλα». Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίνατο· «εἰπὸν σοι πολλάκις τὴν γνώμην μου, λοιπὸν μὴ ἀργοπορῆς τὸν καιρὸν, ἀλλὰ κάμε ὡς βούλευσαι. Ἄφοῦ λοιπὸν ἐδοκίμασε πάλιν πολλάκις ὁ ἀλιτήριος μετὰ κολακείας καὶ πανουργίας, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ μεταπεισῇ τὴν γνώμην αὐτῆς, προστάσσει νὰ ριφθῇ δεδεμένη εἰς τοὺς τροχοὺς, καὶ νὰ κινήσουν αὐτοὺς ἰσχυρὰ καὶ δξύτατα, ὅπως μετὰ τὴν βίαν καὶ τὴν σφοδρότητα τοῦ κινήματος ὑπομείνῃ δεινότερον θάνατον. Ἄλλὰ μετὰ τὴν Θεῖαν χάριν καὶ βούλησιν ἐγένετο ἐναντία τῶν μελετωμένων ἢ ἔκβασις· ὅτι Ἄγγελος Κυρίου καταβάς οὐρανὸθεν ἐβόησε τῇ Ἁγίᾳ, ἥτις εὐθύς εὐρέθη λελυμένη ἐκ τῶν δεσμῶν σφά καὶ ἀβλαβῆς· οἱ δὲ τροχοὶ μόνου κυλισθέντες, πολλοὺς ἀπίστους ἐλεεινῶς ἐθανάτωσαν. Οἱ δὲ περιεστῶτες ἰδόντες τὸ παράδοξον θαῦμα, «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἀνεκραύγαζον». Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν θυμὸν σκοτισθεὶς ἐμαίνετο, καὶ ἐμελέτα πάλιν νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ ἄλλην νεωτέραν κόλασιν. Ἄλλ' ἢ Αὐγούστα ὡς ἤκουσε τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς, καὶ ἤλεγξε παρρησίᾳ τὸν βασιλέα, λέγουσα· «ἐπ' ἀληθείας μωρὸς καὶ ἀνόητος εἶσαι νὰ πολεμήσῃς μετὰ τὸν ζῶντα Θεόν, καὶ νὰ βασανίζῃς τὴν Δούλην αὐτοῦ ἄδικα». Ταῦτα ἀνεπίστως ἀκούων ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀγριωθεὶς ἀπὸ τὴν μανίαν, ἐγένετο πάντων τῶν θηρίων ἀπανθρωπότερος· καὶ ἀφῆνων τὴν Ἁγίαν στρέφει τὸν θυμὸν κατὰ τῆς συζύγου· καὶ ἀστοχῆσας ὁ θηριόγνομος τῆς φύσεως τὴν συγγένειαν, προστάσσει νὰ ἀνασπάσουν τοὺς μαστοὺς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ μετὰ κάποια ὄργανα. Ἡ δὲ μακαρία Αὐγούστα ἠσθάνετο πολλὴν καὶ δριμυτάτην τὴν βάσανον, πλὴν ἔχαιρεν, ὅτι διὰ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἔπασχε, πρὸς τὸν ὁποῖον προσηύχετο νὰ πέμψῃ αὐτῇ ἐξ ὕψους βοήθειαν. Ἄφοῦ λοιπὸν ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς αὐτῆς οἱ δῆμιοι, καὶ ἔτρεχε τὸ αἷμα ποταμηδόν, ἐλυποῦντο οἱ παρεστῶτες καὶ συνεπόνουν αὐτῇ διὰ τὴν τοιαύτην πικροτάτην ὀδύνην καὶ ἀνέλπιστον κόλασιν· ὁ δὲ αἰμοβόρος ἐκεῖνος καὶ ἀσπλαγχνος, δὲν ἠδυσπλαγγίσθη ποσῶς τὴν σάρκα αὐτοῦ, ἀλλὰ προστάσσει νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς μετὰ μάχαιραν. Ἡ δὲ ἀσμένως δεξαμένη τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, εἶπε

πρὸς τὴν Ἁγίαν μετὰ ἀγαλλίαςιν. «Δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, κάμε προσευχὴν διὰ λόγου μου». Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ· «πορεύου εἰς εἰρήνην νὰ βασιλεύῃς μετὰ τὸν Χριστὸν αἰῶνα». Ἡ μὲν λοιπὸν μακαρία Αὐγούστα τῇ γγ' Νοεμβρίου ἐτήθη τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν προσταγήν. Ὁ δὲ στρατηλάτης Πορφυριῶν ὑπῆγε κρυφὰ τὴν νύκτα μετὰ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτῆς τὸ τίμιον λείψανον. Τὸ πρωὶ δὲ θέλων ὁ τύραννος νὰ παιδεύσῃ τινὰς ἀνευθύνοους, ἐπαρρησιάσθη μετὰ τοὺς λοιποὺς στρατιῶτας εἰς τὸ κριτήριο, λέγοντες· «καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἐσμέν, στρατιῶται τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἐπίσημοι». Ταύτην τὴν ἀκοὴν μὴ ὑποφέρων ὁ Μαξέντιος, ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας κράζων· «φεῦ ἀπωλέσθη ἔστων νὰ ζημιωθῶ τὸν θαυμαστὸν Πορφυριῶνα». ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τοὺς λοιποὺς, ἔλεγε· «καὶ ὑμεῖς ὧ στρατιῶταί μου φίλτατοι, τί ἐπάθετε, καὶ κατεφρονήσατε τοὺς πατέρας θεοῦ; τί ἔπταισαν ὑμῖν;» Οἱ δὲ οὐκ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ λόγον, μόνον ὁ Πορφυριῶν εἶπεν αὐτῷ· «διὰ τὴν ἀφῆκας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐρωτᾷς τοὺς πόδας; μετ' ἐμοῦ διαλέγου». Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε· «κακὴ κεφαλὴ, σὺ εἶσαι ἢ αἰτία τῆς ἀπωλείας αὐτῶν». μὴ δυνάμενος δὲ νὰ δευτερώσῃ τὸν λόγον ἀπὸ τὸν θυμὸν αὐτοῦ, ἐκέλευσε νὰ κόψουν πάντων τὰς κεφαλὰς· καὶ οὕτω τῇ κδ' Νοεμβρίου ἐτελειώθησαν καὶ ἐπληρώθη τῆς Ἁγίας ἡ πρόρρησις, ὅπου εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὸ παλάτιον αὐτοῦ θέλουν πιστεύσει εἰς τὸν Χριστὸν δι' αὐτῆς. Τῇ ἐπαύριον ἔφεραν τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίναν εἰς τὸ κριτήριο, καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Μαξέντιος· «πολλὴν θλίψιν καὶ ζημίαν ἔδωκάς μοι· σὺ ἐπλάνεσες τὴν γυναῖκά μου, καὶ τὸν ἀνδρεῖόν μου στρατηλάτην, ὅπου ἦτο ὅλη ἡ δύναμις τοῦ στρατεύματός μου, καὶ ἄλλα κακὰ συνέβησάν μοι διὰ μέσου σου, καὶ ἔπρεπε νὰ σὲ θανατώσω ἀσπλάγχνος, ἀλλὰ συγχωρῶ σοι, διὰ τὴν λυποῦμαι σε, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀπολεσθῇ κακῶς Κόρη τοσοῦτον ὠραῖα καὶ πάνσοφος· λοιπὸν κάμε τὸ θέλημά μου, φιλάτη μου, καὶ θυσίασον τοῖς θεοῖς, νὰ σὲ λάβω βασίλισσα νόμιμον, καὶ ποτὲ νὰ μὴ σὲ λυπήσω, οὔτε νὰ κάμω καμίαν πράξιν χωρὶς τὸν λόγον σου, καὶ νὰ περάσῃς τόσην εὐφροσύνην καὶ μακαριότητα, ὅσην δὲν ἔχαρη ποτὲ εἰς τὸν κόσμον ὁμοίως ἄλλη βασίλισσα». Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα ἔλεγεν ὁ πανοῦργος, καὶ ἐκίνει κάθε λίθον κατὰ τὴν παροιμίαν, νὰ μεταφέρῃ τὴν γνώμην τῆς Ἁγίας· ἔπειτα

βλέπων, ὅτι μήτε μὲ κολακείας, μήτε μὲ ὑποσχέσεις, οὔτε μὲ φοβερισμοὺς κολαστηρίων ἐδύνατο νὰ μαλάξῃ τὴν στερεωτέραν ἀδάμαντος, ἀπελιπισθεὶς τελείως ὁ ἄνους καὶ ἀφρονέστατος, ἔδωκε κατ' αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν, νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πόλεως. Παραλαβόντες οὖν ταύτην οἱ στρατιῶται ἀπήρχοντο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἡκολούθει δὲ καὶ ὄχλος πολὺς ὀπίσω αὐτῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, κλαίοντες πικρῶς, ὅτι ἔμελλε νὰ ἀπολεσθῆ, καθὼς ἐκείνοι ἐνόμιζον, τοιαύτη Πάγκαλλος Κόρη καὶ πάνσοφος· αἱ δὲ πρόκριτοι τῶν γυναικῶν καὶ εὐγενικότεραι ἔλεγον πρὸς ταύτην ὀλοφυρόμεναι· ὦ ὠραιότατη Κόρη καὶ πάμφωτε, διατί εἶσαι τόσον σκληροκάρδιος, καὶ προτιμᾷς θάνατον ὑπὲρ τὴν γλυκυτάτην ζωὴν; διατί νὰ ἀφανθῆ ἀκαίρως καὶ ματαίως τὸ ἄνθος τῆς σῆς νεότητος; δὲν εἶναι κάλλιον νὰ ὑπακούσης τῷ βασιλεῖ, καὶ νὰ ἀπολαύσης τοσαύτην μακαριότητα, παρὰ νὰ κακοθανατωθῆς ἐλευνότητα; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· ἄφετε τὸν ἀνωφελεῖ θρηῖνον, καὶ χαίρετε μάλιστα, ὅτι ἐγὼ θεωρῶ τὸν Νυμφίον μου Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρά μου, ὅστις εἶναι τῶν Μαρτύρων ἡ ὠραιότης καὶ στέφανος, καὶ προσκαλεῖται με εἰς ἐκεῖνα τὰ ἄρρητα κάλλη τοῦ Παραδείσου, νὰ συμβασιλεύω μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ συναγάλλωμαι εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον· λοιπὸν οὐχὶ ἐμέ, ἀλλὰ ἐαυτὰς κλαύσατε, ὅπου ὑπάγετε διὰ τὴν ἀπιστίαν ὅπου ἔχετε, εἰς πῦρ ἀτελεύτητον, νὰ ὀδυνᾶσθε καὶ νὰ φλογίζεσθε πάντοτε. Ἀφοῦ γοῦν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, ἔκαμε τὴν προσευχὴν ταύτην. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς μου εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἔστησας ἐπὶ πέτραν τῆς ὑπομονῆς τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνάς μου τὰ διαβήματα, ἔκτεινον τώρα τὰς ἀχράντους παλάμας σου, ὅπου εἰς τὸν Σταυρὸν ἐτραυμάτισες, καὶ δέξαι μου τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν ἔθυσα διὰ τὴν ἀγάπην σου· μνήσθητι Κύριε, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα εἴμεσθεν, καὶ μὴ ἀφήσης νὰ φανερωθῶσιν ἀπὸ τοὺς δεινοὺς ἔξεταστὰς εἰς τὸ φοβερόν σου Κριτήριον τὰ ἐν ἀγνοίᾳ μου πταίσματα, ἀλλὰ ἀπόπλυνον αὐτὰ με αἷματα, ὅπου ἔχυσα διὰ ἀγάπην σου, καὶ οἰκονόμησαι νὰ γένη τὸ σῶμα τοῦτο, ὅπου διὰ σὲ κατεκόπη, ἀθέατον εἰς ἐκείνους ὅπου θέλουν ζητήσῃ αὐτό, καὶ φύλαξον αὐτὸ σφόν καὶ ἀκέραιον, ὅπου ὀρίσει ἡ Βασιλεία σου· ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου Κύριε ἐπὶ τὸν περιεστώτα λαὸν τοῦτον, καὶ ὀδήγησον αὐτοὺς εἰς τὸ φῶς τῆς σῆς ἐπιγνώσεως·

δίδου δὲ καὶ εἰς ὅσους ἐπικαλέσονται δι' ἐμοῦ τὸ Πανάγιόν σου Ὄνομα τὰ πρὸς τὸ συμφέρον αἰτήματα, διὰ νὰ ἠμῶνται ὑπὸ πάντων τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ νὰ σὲ δοξάζωσι με τὸν συνάναρχον Πατέρα καὶ τὸ συναΐδιον Πνεῦμά σου, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». Ταῦτα προσευξαμένη, εἶπε πρὸς τὸν δῆμιον νὰ τελήσῃ τὸ προσστατόμενον· ὅστις ἐκτεῖνας τὸ ξίφος, ἀπέκοψε τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν. Καὶ πάλιν τότε βουλόμενος ὁ Θεὸς νὰ τιμήσῃ τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ καὶ πάνσεπτον Μάρτυρα, ἐποίησε θαῦμα ἐπὶ τῷ θαύματι· διότι εἰς μὲν τὴν ἐκκοπήν τῆς μακαρίας αὐτῆς Κεφαλῆς εἶδον ὅλοι οἱ παρόντες ὅπου ἔρρευσε γάλα ἀντὶ αἵματος, τὸ δὲ σεβάσιμον αὐτῆς καὶ πάντιμον Λεῖψανον ἔλαβον τὴν ὥραν ἐκείνην ἅγιοι Ἄγγελοι, καὶ ἀπεκόμισαν αὐτὸ σεβασμίως εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, καὶ ἐντίμως αὐτὸ περιέστειλαν. Ἐκρύπτετο δὲ τὸ σεβάσιμον αὐτῆς καὶ Ἅγιον Λεῖψανον εἰς μίαν κορυφὴν ὑψηλὴν καὶ δυσανάβατον χρόνους διακοσίους, πρὸ τοῦ νὰ κτισθῆ τὸ ἅγιον Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὑπὸ μόνον τῶν Ἀσκητῶν γνωσκόμενον καὶ τιμώμενον· τοσαῦτα ἔτη καταριθμοῦνται ἀπὸ τὸν καιρὸν Μαξεντίου τοῦ βασιλέως, τοῦ ἀποκτείναντος τὴν Ἁγίαν, ἕως τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ τοῦ κτίσαντος τὸ ἅγιον Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὁπότε καὶ τὸ Ἅγιον τοῦτο Λεῖψανον μετεκομίσθη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τούτου τοῦ βουνοῦ, καὶ κατετέθη εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ, ἔνθα καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὁρᾶται καὶ προσκυνεῖται, ἀμέτρως εὐωδιάζον, καὶ ἰάσεις ἐπιτελοῦν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ σιωπηθῆ τὸ θαῦμα, ὅπου μέχρι τοῦ νῦν φαίνεται ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῆν, ὅπου τὸ Λεῖψανον τῆς Ἁγίας, ὡς εἶπομεν ἐκρύπτετο· εἶναι ὅλη ἡ κορυφὴ ἐκείνου τοῦ βουνοῦ μία πέτρα μονόλιθος, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἦτο κρυπτόμενον τὸ Λεῖψανον τῆς Ἁγίας. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἐπῆραν ἀπ' ἐκεῖ ὦ τοῦ θαύματος. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ με σημεῖα καὶ τέρατα· ἡ πέτρα ἐκείνη ἐφούσκωσεν ὡσὰν ζυμάρι, καὶ ἔκαμεν ἓνα σχῆμα κορυμίου γυναικὸς με τὰ ἐνδύματα αὐτῆς, κειμένη ὑπτία, ὡσεὶ νεκρὸς. Τοῦτο τὸ πρᾶγμα νὰ τὸ συκοφαντήσῃ τις, καὶ νὰ εἰπῆ, πῶς εἶναι τέχνη χειρὸς ἀνθρώπου, ἤγουν πλάσμα, καὶ ὄχι θαῦμα, δὲν δύναται· διότι ἐλέγχει αὐτὸν ἡ πέτρα, ἐκ φύσεως οὕσα σκληρά, καὶ δυνατὴ τόσον, ὅπου πολλοὶ προσκυνηταί, Ῥωμαῖοι, Φράγγοι, δοκιμάζουσι με σφυρία καὶ

ἄλλα ἐργαλεῖα νὰ κόψουν κομμάτι δι' εὐλάβειαν, καὶ δὲν δύ-
 νανται. Τοῦτο εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς πανσόφου καὶ θανμασίας
 Αἰκατερίνης, ἥτις ἠγάπησεν οὕτω τὸν Οὐράνιον Νυμφίον Χρι-
 στόν, ὅπου κατεφρόνησε πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ πᾶσαν ματαίαν
 ἀπόλαυσιν, ὅθεν ἀγάλλεται τώρα καὶ συνευφραίνεται μετὰ τῶν
 Ἁγίων ἀεὶ καὶ πάντοτε· ἔπαθε πρὸς ὥρας, καὶ ἔλαβεν ἀπόλαυσιν
 αἰώνιον. Αὐτὴν μιμήθητι ἀκροατά, καὶ γίνου Μάρτυς κατὰ τὴν
 προαίρεσιν, χωρὶς νὰ χύσης τὸ αἷμά σου· καὶ ἐπειδὴ τώρα δὲν
 εἶναι ἀνάγκη, οὔτε τις σε δυναστεύει νὰ προσκυνήσης τὰ
 εἰδωλα, οὔτε νὰ ἀρνηθῆς τὸν Σωτῆρά σου, ἀλλ' ἀρνήθητι καὶ νί-
 κησον τὰ πάθη τοῦ σώματος· ἤγουν ὅταν σὲ ὕβριση τις, ἢ ἀδι-
 κήση, ἢ δειρῆ σε, μακροθύμησον, καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβριν διὰ
 τὸν Κύριον, ὅπως τιμηθῆς ὑπ' αὐτοῦ αἰώνια· εἰ δὲ καὶ θυμω-
 θῆς καὶ ἀποδώσης τῷ πταίσαντι κακὸν περισσότερον, γέγονας
 σχεδὸν ἀρνητῆς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ προσεκύνησας τὸν Ἄρην· τὸ
 ὅμοιον πιστενε καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη καὶ ἁμαρτήματα· ἤγουν
 ὅταν ἔχῃς πόλεμον εἰς τὴν σάρκα· καὶ τὸν νικήσης ἀνδρείως, λο-
 γίζεσαι Μάρτυς· εἰ δὲ καὶ νικηθῆς, καὶ πορνεύσης, προσεκύνη-
 σας τῆς Ἀφροδίτης τὸ εἶδωλον· ἔαν μεθύσης, ἐδυσίασες εἰς τὸν
 Διόνυσον ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη ψυχῆς τε καὶ σώμα-
 τος, ἔαν νικήσης αὐτά, καὶ καταφρονέσης, θέλεις λάβει ἀπὸ τοῦ
 ἀθλοθέτου Χριστοῦ ἁμαραντίνους τοὺς στεφάνους, νὰ εὐφραι-
 νησαι μετὰ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ἀεὶ καὶ πάντοτε, καὶ νὰ δο-
 ξάζῃς τὴν Παναγίαν Τριάδα, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Δέσποιναν
 εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν ἀτελευτήτων αἰώνων. Ἀμήν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Γεώργιος Βουτέρης. Ἐγεννήθη ἐν Αἰγίνῃ τῇ 25 Νομβρίου 1861, ἡμέρᾳ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ὅπου καὶ διέμεινα μέχρι τοῦ 1876. Τῷ 1881 ἦλθον εἰς Ἀθήνας, κληθεὶς ὡς στρατεύσιμος, ἀπηλλάγην ὅμως, ὡς πρωτότοκος. Τῷ 1895 κατετάχθη, ὡς ἑφθόδρος εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ὀπλοστάσιον, ὑπηρετήσας 9 μῆνας.

Τῇ 23 Ἀπριλίου 1890 ἦλθον εἰς γάμον. Τῷ 1891 ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ Καλλιγᾶ με ὑπογραφὰς διὰ τὸν ἐν Ἀθήναις Ναὸν τοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Τῷ 1898 μετετέθη εἰς Ἅγιον Κωνσταντῖνον (πλατεῖα Ὁμονοίας) ὑπηρετήσας ἐπὶ 6 ἔτη. Τῷ αὐτῷ ἔτει προὔχειρίσθη εἰς τὸ ὀφθάλμιον τοῦ Ἱερομνήμοτος καὶ ἔλαβον τὴν εὐχὴν καὶ διορισμὸν Πνευματικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Προκόπιου Β΄.

Τῷ 1906 ἐπανῆλθον εἰς τὸν Ναὸν τῆς χειροτονίας μου, ὅπου εὐρίσκομαι μέχρι σήμερον.

Τῷ 1900 ἐπεσκέφθη ὅλην τὴν νῆσον Ζάκυνθον, ἕως τὸν Ἅγιον Γεώργιον (Κρημινιά). Τῷ 1901 μετέβην εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Ἱερουσαλήμ (ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 22 Ἀπριλίου).

Τῷ 1901 ἐπεσκέφθη πάλιν τὴν νῆσον Ζάκυνθον διὰ μέσου Πατρῶν (24 Αὐγούστου).

Τῷ 1904 μετέβην τὸ Ἅγιον Ὄρος (Δάφνην) διὰ μέσου Θεσσαλονίκης, μείνας ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸν μῆνα Ἰούνιον.

Τῷ 1905 μετέβην εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, Ληξούριον, Κηπούγια, Ἅγιον Γεράσιμον, καὶ ἐν ἐπιστροφῇ εἰς τὴν ὡραίαν Ζάκυνθον (διὰ μέσου Πατρῶν).

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἐξῆς Ἀκολουθίαι : Ὁσίου Μελετίου, Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἁγίας Μαρίνης, Ἁγίου Ἐλευθερίου, Ἁγίας Κυριακῆς, Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Ὁ Ἐφημέριος Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς

Γεώργιος Ἀ. Βουτέρης.

24 Μαρτίου 1917.